

Szilágyi János: Veszett vad (M.A.G.U.S. novella)

Magyar Lucának,

a Titoklánynak,

a kedves pingvinnek

1.

Nem ejtett könnyet aznap este, amikor a testvére kivérzett testét némán behozták és az egyik asztalra fektették. Akkor sem sírt, amikor az apja egyik napról a másikra látszólag elfelejtette az arcát. Ez még a háború előtt történt. Azóta sok minden történt, sok mindenki megfordult a családról elnevezett híres fogadóban. Az élet ment tovább a megszokott kerékvágásban, látszólag ő sem változott semmit, ahogy peregtek az évek.

Talán csak a törzsvendégeknek tűnhetett fel a változása. Akik távoli kalandokból vissza-visszajártak Torozon Tavernájába egy fiatal leány helyett hamar érett nőt találtak. Mosolyával fegyverezte le az ivó legvadabb részegeit is, legyintéssel rázta le magáról a legnagyobb világfiak közeledését. Megközelíthetetlen szépség volt a fogadósné, aki a szemük láttára cseperedett fel. Idővel pedig még arra sem volt szükség, hogy szeme villanásával utasítsa rendre a bajkeverőket.

Számtalan szerencsétlen végezte törött bordákkal, vérző orral a Tavernán kívül, hogy illetlen hangot ütött meg Eve Torozonnal szemben. Ő ilyenkor nem tett semmit, csak tekintetében gyűlt meg valamelyest a fáklyák vetette szomorú árnyék és azonnal székek dőltek fel, világhíres kalandozók egyenesedtek fel és termettek mellette bajnokként. Egy időben különös képességeinek tulajdonította ezt az utca népe és népszerű városi mítoszokat költöttek hozzá.

Később ezek is elcsillapodtak, ahogy a leánykorból kinőve már egyértelművé vált mindenki számára, azoknak is, akik első alkalommal tették be a lábukat a Városok Városának leghíresebb vendégvárójába: ez a sokat megélt nő maga volt elég különleges ahhoz, hogy boszorkánypraktikák nélkül is helyt álljon a férfiak durva világában. Az idősebb szerencsevadászok lányuknak tekintették, a fiatalabbak anyjuknak. S az istenek sem siettek megcáfolni egyiküket sem.

Az idősebb Torozon még olykor előkerült a taverna hátsó traktusaiból, hogyha olykor régi barátok, híres kalandozók szálltak meg náluk. Névleg és ténylegesen még mindig ő volt a ház ura, de látogatásai az ivóban és beleszólása az üzlet mindennapi ügyeibe egyenes arányban fakultak meg emlékeivel és érzékeivel. Aztán mikor egy napon minden különösebb előjel nélkül rogyott össze a sötét mögött a szolgák egy hátsó szobába cipelték, ahonnan nem is igen jött már elő soha.

Eve Torozon beletanult a fogadás szakmába: úgy haladt végig a vendégek között estéről-estére, mint aki lebeg. Mindenkihez volt egy-egy jó szava, minden tettükre és hibájukra emlékezett, sokuknak éppen ő szerzett ígéretes kalandokat és irányította őket helyes irányba jövedelmező felhajtókhoz ajánlásaival, de ugyanúgy a taverna védelmét élvező közönség tagjainak is ő szalasztott el szolgát gyogyítóért és felcserért, hogyha elhibázott küldetésük után vérző sebekkel estek be az ajtón.

Kitanulta az üzlethez szükséges számvetést éppúgy, mint a Városok Városának megannyi gubancos jogi útját. Ének – és táncleckéket vett olykor, nagy rajongója volt az északi és déli költőknek egyaránt, kívülről idézte Dequator Marses és Cloud Boohen leghíresebb és legkevésbé ismert verseit. Gondja

volt rá, hogy mindenkivel megtalálja a közös hangot és témát, a hóhajú famor nemesekkel éppúgy, mint napégette bőrű dzsád kardtáncosokkal.

Mégsem tudott róla senki, hogy valaha bárkit is közel engedett volna magához. Szigorú szabályok szerint telt el minden estéje, hogy a város kahrei óratornyát lehetett volna hozzá igazítani. Kimódolt szertartása volt a söntés zárásától a röviddel éjközép előtti lámpaoltásig. Személyes lakosztályában rajta kívül senki sem járt, ez szigorú szabály volt a Taverna szolgálai számára is. Ez az idő csak az övé volt, amit mindenki, a vendégek és talán maguk az istenek is, tiszteletben tartottak.

Az események, amelyek változást hoztak Eve Torozon tökéletes életébe egyetlen szóval kezdődtek el. S hogy milyen erővel bírhat egyetlen idegen csengésű kifejezés, milyen lavinát indíthat el emberi és másfajú halandók sorsában csak a legnagyobb bölcsek ismerik el. Mint homokszem egy hatalmas gépezet fogaskerekei között ... egyetlen repedés a makulátlan tükör peremén ... ami örökké odavonzza aztán tekintetünket ... ez a történet is egy ilyen szóval kezdődik el valójában.

2.

Egy napon, már a háborút lezáró békekötés után, sötét arcú és bőrű bukán férfi jelent meg Torozon Tavernájának kapujában. A szolgák nyomban koldusnak nézték és igazuk is volt: szakadt, piszkos ruhái egyértelművé tették, hogy kéregetésből él és sokat nélkülözött az aggastyán. A helyiek szemének beszédesebb volt az öltözete: a Városok Városának déli kapujától érkezett, ami többnapnyi járásra van a Fogadó Negyedben álló Tavernától gyalogszerrel.

Ennek ellenére nem tágitott és kitartóan követelte, hogy csak egy szót mondhasson a „fogadós úrnőnek”. Olyan kitartóan könyörgött és olyan furcsa volt, hogy ekkora utat tett meg látszólag egy ilyen semmiségért, hogy a szolgák végül belementek, hogy kihívják neki Eve Torozont a tavernából. Nem sokkal járt az idő napközép előtt, és ilyenkor még azok a kalandozók is leszédültek szobáikból ebédelni, akik a reggelit elmulasztották. Ilyenkor mindig teltház volt odabent és mozdulni is alig lehetett.

Hamarosan azonban még megjelent Eve Torozon a fogadó udvarán egy oldalajtón keresztül, ami a családi sírkertből vezetett a kocsiszínhez, szemben az istállókkal. Így, hogy a napfény a lehető leghevesebben érte és akadály nélkül talált utat a szférák között természetfeletti szépségnek tetszett. Lány szellő borzolta fel haját minden lépésnél, keblei a legutóbbi divat szerint alakjára szabott bordószínű ruhájában tökéletesen emelkedtek és süllyedtek, tekintete dacos, ugyanakkor céltudatos volt.

Megjelenése nem hagyott kétséget afelől, hogyha oktanul zavarták meg a nap legfontosabb étkezésének előkészítésében, akkor a bűnös számíthat a jogos megtorlásra. Éteri alakja a szolgák által közrefogott koldus elé vonult, hogy egy villanással vonja kérdőre az üzenet fontosságáról. Az idős bukán nyelt egyet és még arról is elfeledkezett, hogy kiélvezze a fajtája számára nem mindennapi látványt. Le sem mertte venni a szemét a nő tekintetéről, amelyek jeges késnek döftek a válaszáért lelkébe.

- Hev...hevioso – dadogta megigézetten és sokkal kisebbnek érezte magát Eve Torozon jelenlétében, mint amekkora valójában volt.
- Kérlek, hogy hogy ismételd meg – lány, szinte gyermeki hangon utasította Eve a koldust, ami éles kontrasztban állt a szemei üzenetével.
- *Hevioso*, igen, azt mondtam *hevioso* – a szerezsen erőt merített a tényből, hogy még élt és senki sem ütötte meg állta a nő pillantását. Azonban őt is éppen úgy meglepte ami azután történt, mint a körülötte álló szolgákat.

*Repedés fut végig a tükör peremén ... távoli nevetés szikrázik egy messzi éjszakai parton ... a befagyott tó jege
hangtalanul megroppan a nap első fényére.*

Mire a férfiak felocsúdtak Eve Torozon a koldus nyakába borulva ölelte az idős embert ... és kacag. Lassan elengedi az öreget, aki magában hálát ad az isteneknek az addigi pokoli évekéért, amik elvezették idáig. A fogadósnő helyett mosolyos arcú leány tekintete vándorol egyik szolgáról a másikra, majd, mint aki álomból eszmél parancsol rájuk.

- Adjatok ennek az embernek, amit csak két a konyháról, hiszen látjátok milyen éhes. Szorítsatok helyet neki az asztaloknál. Neked pedig – fordult vissza ismét a felderült koldushoz – köszönöm, nagyon köszönöm. Gondom lesz rá, hogy a Céhmastered megkapja jutalmát.

A koldus még akkor is az eseményeken gondolkodott, amikor tényleg megkapta a beígért többfajásos ebédjét. Nem volt elég titkos zseb a ruháján, hogy ne tudja későbbre eldugdosni a tartósabb falatokat és ami maradt, az sem tudta megenni, annyira eltelt a drága étkekkel. Most már bolondnak tartotta magát amiért korábban arra gondolt, hogy el kellene szöknie, amikor meglátta az égen a jelet, amiről még a rabszolgának született anyja beszélt.

Ő mondta, hogy a magasban szabályos ívben repülő kitárt szárnyú keselyűmadár, amelyik minden másnál nagyobb baljós jel a népük hagyománya szerint. Heviesonak nevezték, nyugati hegyek között fogant villámistenség ... a mennydörgés hangja ... ami megelőzi a vihart. Az óvatosságán mégis felülkerekedett éhsége, amikor megosztotta aggodalmát a Céhmasterével. A nomád vérből való bűnöző fejedelem rövid gondolkodás után elnevette magát és megbízta, hogy ezzel a hírral jöjjön el ide.

Akkor még azt hitte valami veszélyes dologba csöppent, hogy a végcélnél életét veszik majd egy olyan tudásért, aminek a birtoklására sem méltó. Most azonban, amikor a lassan hűlő sülték halmán keresztül a vendégek körül tüsténkedő Eve Torozonra vetette pillantását megint elbizonytalanodott ... talán nem hozott e mégis bajt valaki más fejére, aki jó volt hozzá és talán nem volt e igaza mégis az anyjának.

De hiszen ő is csak hallotta ezt a mesét ... az istenek pedig nem az égen nyargalásznak, hanem a templomok árnyékában rejtőzködnek. Elég ott elkerülni őket. Különben is, a száraz évszak legmelegebb napjait élték és sokan még fizetnének is egy kiadós viharért. Mégsem hagyta nyugodni, hogy mi volt az, amit látott és miért keltett benne ilyen furcsa, ösztönös félelmet. Talán csak babonáság, aminek nem veszi hasznát a kéregetésnél. Összepakolta, amit az ebéd romjai közül elbír és amilyen gyorsan csak tudta, elhagyta a Torozon Tavernáját. Honvágya volt a déli kapu egyszerű világa iránt ...

3.

Eve hetente háromszor vett harcművészeti órákat a Tavernán kívül. Olykor négyszer is. Ez is egy ilyen hét volt, miután a koldus nála járt az üzenettel. Mestere elképedve figyelte a lány asztráltestén végbement változást harmadik szemével. Teljesen átadta magát a küzdelemnek. Haját hosszú copfba kötve is csatakosra edzette magát a három órás gyakorlatok végére. Még szorgalmi feladatokat is vállalt. Egyedül öltözött át és egy darabon a harcművészeti tanonclányokkal tartott a kivilágított széles úton, amit egyik oldalról az öreg épületek, másiktól a város egyik ligete határolt.

Két kocsi is elrobogott mellette, amelyek elvitték volna haza, egyik még ingyen is: a barát tulajdonosa gyakran megfordult a Tavernánál, hogy kalandozókat szállítson oda vagy vissza. Ő mégis inkább

gyalogolt, hogy a langyos esti szél ártalmatlanul lehűtse kissé a lelkében tomboló érzéseket. Arca kipirult és alig-alig tudta magát fékezni, amikor azon kapta magát, hogy mosolyogva idézi magában kedvenc költeményei rímtelen, de kifejező sorait.

Alig hallotta a többiek csacsogását a mindennapi témáikról, ami máskor elszórakoztatta volna. Egy-két udvarias megjegyzést ejtett csak meg, hogy éreztesse jelenlétét a társaságban, majd hagyta, hogy az út lemorzsolja mellőle az útitársait, amint ők is hazafelé igyekeztek eltűnve a Városok Városának mélyén más és más mellékutakon. Elhaladt más rangos fogadók előtt, mint az Ezüst Félhold és a Víg Orgyilkoshoz címzett vendégváró vagy az alig pár hónapja felújított és kinyitott Háromfejű Oroszlánhoz.

Nem kerülte el figyelmét, hogy egyesek a vállaik közé húzzák nyakukat, mikor felismerték. Egyes törzsvendégnek számító korhelyek komolyabban vették olykor a tavernák közötti névleges versengést, mint maguk a tulajdonosok. Most azonban annyira sem foglalkozott velük, hogy megjegyezze kit korholjon le legközelebb megszokott kedvességével, amiért más sörös hordóit sem veti meg. Mikor végre feltűnt a távolban a Kapuk Terét jelző éjszakai fényáradat már tudta, hogy hazai terepen jár.

A taverna udvarára befordulva azonban különös kép tárult a szemei elé: három szolga körözött bizonytalanul egy hatalmas szárnyas bestia körül. A tollas, de csupasz nyakú szörny az istálló felé próbált eljutni karmos lábain, de a lovak őrzésére rendelt szolgák nem akarták a nemes hátság közelébe engedni. Így a keselyűszerű lény izgatottan forgolódott, szárnyait terpesztette ki hol az egyik, hol a másik kötelet lengető férfi felé.

- Ne menjen közelebb, asszonyom! Veszélyes lehet! – figyelmeztette egy istálló fiú, amikor elrohant mellette a vasvilláért.
- Arra nem lesz szükséged – villantotta felé Eve Torozon megnyugtató mosolyát – Tudom, hogyan kell az ilyen állatokkal bánni. Nem először jár itt hasonló fenevad ...
- Akkor sem engedhetjük úrnóm, hogy ... – kezdett bele a másik szolga féltőn, de a Torozon egy legyintéssel elhallgattatta.

Lassan, de határozottan indult el a hatalmas tollas lény felé, ami érzekelte, hogy enyhül a körülötte állók szorítása. Kopasz fejével a nő felé fordult és bizalmatlanul oldalra fordította fejét a közeledő alak láttán. Eve Torozon igyekezett határozottnak mutatkozni, de régen volt, amikor utoljára ilyet csinált ... és akkor nem volt egyedül. Emlékezett, hogy a madár érzi a félelmet és az ártó szándékot. Így hát emlékei mélyéről merített olyan érzéseket, amelyek megnyugtatóak lehetnek az állatnak is.

Azúrkéken csillogó szempár ... sötét sörényű fenevad ... ragadozómosoly a szikrázó pohár fölött

Kinyújtott tenyere megérinti az állat viaszos tapintású csőrét és elég közel hajol, hogy a rejtett hallójáratokba suttogjon csitítóan „Rukh. Rukh-madár.” A keselyűforma lény letekint a törékenynek tetsző nőre és hatalmas szemeiben tükröződnek a fogadósnő érzései. Szárnyai felborzolásával készíti a szolgákat újabb több lányi hátrálásra, majd egy éles, de elégedett rikkantással beront egy üres karámba és egy ideig tipegve, méregetve jövődöbéli fészket összébb kaparja egy helyre a szalmát és hatalmas testével elfoglalja azt.

Szárnyai takarásából pislog csak vissza a lányra és az embereire. Utoljára még a taverna felé tekint, ahonnan a vacsora utáni zajongás hangjai szűrődnek már ki ekkorra. Eve Torozon hagyja, hogy a szolgák visszatérjenek feladatukhoz és maga is szembefordul a bejárattal. A rukh-madár jelenléte csak egyetlen dolgot jelenthet. A harcművész mester tanításaira gondol, arra amit a fókuszról tanított. A

legfontosabb a légzés, minden mozdulat csak azután következik ... s az érzések. Azt viszont csak egyvalaki tanította, hogy a sorrend gyakran felborulhat.

Határozott léptekkel indult meg a családi temetőkert felé, elhaladt a sosem ismert ősök kopjafái és márványtáblái között, hogy az oldalajtón jusson be a Tavernába, amihez csak neki volt kulcsa. A konyhában arra sem vette a fáradságot, hogy utánakérdezzen, hogy s mint zajlott a vacsora. Egyenesen a szobájába indult. Zuhanyt vett, elidőzött a tükrös asztala felett, hogy milyen drága dzsadvízzel hintse be magát. Végigtekintett az évek alatt felhalmozott fegyverzetén: festékek, apró ecsetek, körömdíszek és a legkülönbébb ékszerek.

Egészen addig válogatott közöttük eredménytelenül, míg a haja meg nem száradt magától. Egy pillantást vetett a tükör csiszolt ezüst felszínére és elvetette a fésülést. Haja tökéletesen omlott a vállaira kibontva ... és már nem tudott tovább várni sem. Ha pedig őszinte volt magával kissé ... akkor nem is akart már. Kiviharzott a szobából, az ajtó mégis csendesen csukódott be utána. A lépcsőn előbb az ivó fölötti galériára lépett ki és a korláthoz lépve tekintett le, mint tábornok a seregére.

Odalent az esték megszokott közönsége hullámozott dalolva, korszókat emelgetve és tetteikkel hetvenkedve. Egyesek észrevették jelenlétét a félhomályos korlátnál és már nyitották volna ajkukat hangos üdvözlésére, de ő egy határozott mozdulattal jelezte, hogy most nem tart igényt a tiszteletadás ezen módjára. Szemei össze-vissza cikáztak egyik asztaltól a másikig, az oszlopok tövében álló söntéstől a kandalló előtti karosszékekig.

A padok közt tálcával egyensúlyozó Első Szolga is észrevette figyelő tekintetét, ahogyan körbejárta a galériát. Elértette szándékát és fejével biccentett egy olyan asztal felé, amely általában üresen áll a bejárattal szemben az emeleti szobák alatt egy fali mélyedésben. „Hát persze” jutott eszébe „hol máshol is lenne”. Sehonnan sem lehetett rálátni arra az egy asztalra, anélkül, hogy az ott ülő észre ne vehesse. Az idős Torozon személyes jó barátainak és a leghíresebb kalandozóknak volt fenntartva.

Kilépve egy rejtett ajtón jutott a söntés mögé vezető egyszerű falépcsőre, ahol általában a konyhából viszik fel a galérián lakóknak a szobájukba a rendeléseket. Az áttetsző, moszatszín palackok mögül kilépve tárult immár elé a Taverna földszintje és a közönsége. Ekkor már nem rejthette el jelenlétét senki elől, akik harsány kurjantásokkal és égnek emelt korszókkal tiszteletet a ház úrnője előtt vagy éppen adták le újabb rendelésüket.

Keresztülsetett az asztalok között és fegyelmezte magát, hogy ne tekintsen a hátsó részen lévő asztalhoz. Balra mosolygott, jobbra biztató megjegyzést tett egy sérült harcosnak tett. Egy szolgálólányt színpadiasan megfedett, hogy túl szűkmarkúan méri a bort az ivóban is ércsisakot viselő szakállas törpék asztalának, amit azok egyöntetű üdvívalgással és helyesléssel is fogadtak. Érzékelt, hogy egy máshol és máskor sikeres lantos igric készülne férfiasan megszólítani, de egy hűvös pillantással elapasztotta harci kedvét. Pedig jóképű volt ... a maga módján.

Végig érezte magán a minden másnál forróbb idegen pillantást. Az üres kandallónál állt csak meg, hogy egy elméleti vitába feledkezett varázslópárost megszakítson szokásos kérésével, hogy mit kérnek még, mielőtt hevesebb szóhasználat mellett döntenek. A két középkorú taláros megszeppenve halkított magán és tovább folytatták a diskurzusukat. A magukat a világ legbölcsebbejének tartók sem érzékelték azt a változást a Eve Torozon viselkedésében, ahogyan végül hátat fordított nekik és egyenesen a mélyedésben lévő asztalnál ülő férfi felé indult.

Azúrkéken csillogó szempár ... sötét sörényű fenevad ... ragadozómosoly a szikrázó pohár fölött

Keresztülvágott az útban lévő asztalok között, de immár semmi sem terelhette el figyelmét. Évek múltak el, gyakorlással és tanulással töltött évek. Az asztalnál ülő férfi azonban mégis ugyanolyan volt, ugyanazzal a gesztussal töltött az üvegből a pohárba és onnan ugyanolyan lassan ízlelgetve a szájába ... anélkül, hogy a szembogár nélküli kék szeméit levennie a közeledő nő alakjáról. Sötét köpenyt viselt, ami talán méregzöld lehetett az út és az ég pora nélkül. Alatta aranyszínű vért lemezein csillant a gyertyafény.

Kardja, rövid, de széles pengéjű kegyetlen eszköz mellette pihent bőrből és fémből készült tokjában. A nő figyelmét nem kerülte el, hogy kartávolságon kívül volt. Hosszú egyenes haja fekete zuhatagként lepték be a vállát, arcán nyoma sem volt borostának vagy szőrzetnek. Úgy képzelte, soha nem is nőne az arcán ... de annyi év telt el. Semmit sem változott ... A férfi letette a poharát az asztalra. Üresen.

- 'Az arcod egy ikon' – ugyanolyan idegenül hatott a közös nyelv az ajkairól, ahogyan jelenléte akkor és ahogyan ott. A lány ösztönösen válaszolt.
- A hangod egy dal – hirtelen átfutott elméjén a vers folytatása és inkább csendesen leült a férfival szemben az asztalhoz. Ekkor vette észre, hogy a másik keze ügyében egy fogazott tőr hever az asztalon az üveg takarásában. A férfi elégedetten és gonoszul elmosolyodott, majd lesöpörte az asztalról a friss faforgácsot, ezzel feltárva az előtte a deszkalapba vésett kifejezést „Világ Közepe”.

Ez volt az asztal közkeletű elnevezése a kalandozók között, de gyakran magát a Tavernát is azonosították vele. Mára már senki sem tudta, hogy ki véste eredetileg a fába ezeket a szavakat, de a hagyomány nagy úrnak bizonyult és kalandozók generációi nőttek fel abban a tudatban, hogy valóban itt, ezen a helyen van számukra a világ közepe. Eve gyerekkorában látta, amint a férfi ugyanitt és ugyanígy mélyebbre vájta a szavakat, amik már lassan fakulni kezdtek az évek múlásával.

Emlékezett arra, hogy az apja, hogyan húzta-vonta el őt az idegen közeléből, akinek furcsa külleme vonzotta őt *mint lepkét a láng*. Mondta neki, hogy vigyázzon azzal a szörnyeteggel, mert az nem ember. Idővel megtanulta, hogy ez valóban így is van: Torozon Tavernájába a világ valamennyi végéből érkeztek ide másfajú lények elfek, törpék, orkok és ki tudja még mennyi féle népek. Az idegenhez hasonló nem sok akadt.

Apja idővel megszokta a fenyegető férfi közelségét ... sőt ... megbarátkozott vele. Talán ő maga is megszokta az élet ezen furcsaságát, hogy míg a hónapok és évek múltak, addig 'az' nem változott semmit. Olykor eltűnt egy időre, csak hogy kitartoán megjelenjen ismét megszokott helyén és csendesen ugyanazt az égetett aranyszínű italt kérje. Az áttörést az az alkalom hozta el, amikor egy városi szekta fiatal fanatikusai egy, Torozonhoz közel álló kalandozó kiadását követelték a Tavernából és a hely leégetésével fenyegetőztek.

Akkor fél tucat kalandozó emelkedett fel az asztaloktól és utoljára köztük volt a férfi is. Az apja nem engedte közel az ablakhoz, így nem tudhatta mi történik odakint. Hárman tértek vissza miután a kiáltás és a fegyvercsörgés elhalt, de csak kettőhöz kellett gyógyítót hívni. Az utolsó aki belépett kacagva közeledett a fogadóhoz és még akkor is nevetett vérmocskosan, amikor visszaült folytatni az italát.

Az idős Torozon ezután ült le mellé először és még sok este egymás után. Hamarosan azt is megengedte, hogy a lánya is velük legyen és közelebb menjenek az idegen fajúhoz, amit amundnak hívtak. Távoli sivatagi néphez tartozott, akik kegyetlen környezetben és módon éltek ... és még annál is szörnyűbb helyre költöztek őseik a Fekete Határon túlra. A nehézségekről és embertelenségekről mégis olyan kedvtelve beszélt különösen törve a közös nyelvet, hogy a lány sokszor elképzelte a helyeket és történeteket, amikről mesélt.

Számtalanszor aludt el az imbolygó gyertyaláng fényén keresztül figyelve a kortalan arcú férfi arcát, amint különös hangzású szavakkal dalolt apjával és már csak arra riadt, hogy az idős Torozon karjában viszi őt ágyába testvére mellé és az amund mosolyogva távolodik tőle meséivel együtt az ivóban. Nem minden este tért vissza. Volt, hogy hetekig távol volt. De amikor az udvarra árnyék borult nappal és felhangzott a magasban a jellegzetes madár rikoltás a lány kisietett, hogy lássa az égből aláereszkedő harcost rukh-madara nyergében.

Egyszer azt is megengedte neki, hogy megérintse és megsimogassa a tollas hátságát. Nem mindig ugyanaz a madár volt, gyakran kellett újat szerezni és olyan is volt, hogy gyalogszerrel állított be a Tavernába hosszas vándorlás után vállán nyereggel. Azok az idők, bár távoliak voltak, elevenen tértek vissza az amund férfi jelenlétében. Eve el is feledkezett hirtelen a hátsó szobában fekvő apjáról és testvéréről aki ...

- 'Gyönyörű *nefer* lettél, Eve' - zökentette ki az amund a fogadósnőt merengéséből - 'FőTorozon biztosan büszke rád. Hol van a nemzöd?' Nem láttam egész este.
- Az apám pihen már ilyenkor ... idős ember. - válaszolta a lány.
- 'Idős ... ember' - ízlelgette a szavakat a férfi - 'Akkor majd reggel látogatom meg. Mennyi idő telt el?'
- Tíz év - suttogetta maga elé Eve Torozon - tíz éve tűntél el, *hevioso*.
- '*Revenáns hevioso*' - horkant föl az amund és kivillantak ragadozófogai az ajkai közül - 'Az Asham nemzetségéből.'
- Ahogy kívánod - egyenesedett fel a lány, mint aki hirtelen nem is tudja, hogy miért ült le az idegen asztalához - a szobádat előkészítették uram, remélem mindennel meg leszel elégedve.
- 'Eve *nefer*' - ragadta meg a lány karját az amund, ahogy az elindult volna az asztal mellől és mélyen a szemébe fúrta kifürkészhetetlen halántékig metszett azúrkék tekintetét - 'köszönöm, hogy emlékeztél a régi dalokra ... kedves.'
- Sohasem felejtettem el őket - a lány hagyta, hogy a férfi keze lecsússzon a karjáról - és téged sem Ra' Ashe.
- 'Én sem őket FőTorozon, *essusa*' - az amund mintha elerőtlenedett volna hátradólt, hogy csak a fatámla fogta meg - 's téged sem, titkos talizmán.'

Eve Torozon hátra sem nézve indult el a söntés felé jelezve az Első Szolgának, hogy visszavonul a szobájába. Az bólintott és a söntés mögött állóknak kezdett adni utasításokat a pincéből felhozandó hordókról. Ra' Ashe, az Asham nemzetségéből való revenáns *hevioso* végig követte a lány távozását, s csak azután nyúlt újra az áttetsző poharához. Mélyen sóhajtott, ahogyan az aranyszínű italba bámult és csak akkor vallotta be magának, hogy nem így képzelte a viszontlátást, amikor a keserű íz végigmarta a torkát a gyomráig.

4.

Nem így képzelte a viszontlátást. Szobájában semmi sem csitította a lelkének hullámozó tengerét. Bár a tükör előtt ült mereven a képmását kutatva sokszor képzeletében mégis felállt és az ajtóhoz ment, hogy kinyitva visszatérjen az ivóba a „világ közepébe”. Kifésülte rakoncátlan fürtjeit, mintha csak ez lett volna az oka csalódottságának. Mosolyát próbálta a csiszolt ezüstben, sokadszor. Mégsem volt elégedett az eredménnyel soha. „Soha nem lehet elég jó”.

A kopogtatás magának sem bevallott mélységből rántotta vissza, gondolkodás nélkül pattant fel és nyitott ajtót. Az Első Szolga álldogált szobája előtt beesett vállakkal és szemében különös határozottsággal. A nő fürkésző majd csalódott tekintetét látva bármiért is jött elbizonytalanodott mondandóját illetően. Fiatalember volt, aki évek óta szolgálta családját mióta Eve átvette a Taverna

irányítását. Szorgos és jó munkaerő volt, gyorsan emelkedett a ranglétrán, de a neve nem jutott mindig eszébe. Ekkor sem.

- Mit akarsz? – sziszegte ajkai közül, miközben szemével próbálta a valót és nem az elképzelt eseményeket látni.
- Asszonyom, a vendégek közül hármat már a szobájába vittünk, két csapatot felbéreltek, egy harmadik már lassan kezdi elveszíteni a fejét az ivástól. Ha kívánja, akkor megtagadhatjuk tőlük a kiszolgálást vagy vizezzük az italukat.
- Pénzük van? – kérdezte Eve, mikor már úgy érezte visszanyerte fogását a valóságon.
- Igen, úrnőm – bólintott az Első Szolga.
- Akkor addig tisztességesen szolgáljátok ki őket azzal, amit csak kérnek, míg tisztességesen fizetni is tudnak – a nő szeme gyanúval telve villant – de pontosan tudod, hogy ez a teendő ilyen helyzetben. Miért zavartál meg mégis?
- Az idegen, az amund idegen, asszonyom. – Eve valami különöset olvasott ki a férfi testtartásából, de túl késő volt, hogy foglalkozzon vele – Sok vendéget láthatóan feszélyez a jelenléte. Mint tudja a háború emléke még frissen él sokakban és több kalandozó sivatagi veterán ... félő, hogy elveszíthetjük őket, hogyha engedjük őt maradni.
- Ellenségeskedett valamelyik vendégünkkel?
- Nem, azóta, hogy feljöttél szótlanul iszik magában.
- Akkor betartja a Taverna szabályait, mint mindenki más. Ha szerencsénk van reggel megint elmegy és nem látjuk hosszú évekig vagy talán soha többé. Végeztünk, menj a dolgodra!

Meg sem várva az Első Szolga válaszát csukta be az ajtót erélyesen. De nem tudta mihez kezdjen újból elnyert magányával. Az ablakhoz lépett és az égen lassan halványuló vörös holdat fürkészte, ami jól tükrözte kedvét és érzéseit. Tudta, hogyha alábukik az égitest, akkor beköszönt a fénytelen éjkezőp, hogy aztán a másik hold keljen fel a háztetők jelentette horizonton. Egy kép szökött elméjébe arról, amit a fiatalember mondott: magányos fenevad egy asztalnál gyengéit padokról mustráló ellenségei gyűrűjében alatta a földszinten. Ahogy isznak egyre jobban fenekednek rá, de vajon ő mit érez, miközben benne egyre nő az ital forrósága?

Aztán eszébe jutott, amit ő mondott haragjában az Első Szolgának: magányos évek képei tolultak eszébe, mikor a kötelesség és a név börtönként zárta a valaha olyannyira szeretett fogadóhoz. Miért maradt? Apja nem tartóztatta, igaz, magát sem tudta, mikor egy este kóborolva találtak rá a Fogadó Negyed utcáin. Annyi nemesember és lovag fordult meg a házuknál, hogyha engedékenyebb lett volna most már kastélyban élhetne és semmire sem lenne gondja. De ez sem volt kötelező, hiszen a Városok a Városában élt, bizonyos értelemben tényleg a „világ közepén”.

Tanultságával bármilyen területen kiemelkedőt alkothatott volna és a saját lábára állva kezdetett volna önálló életet. Neve megnyithatta volna magas a hivatalokhoz vezető utat és számvevőként, tudósként vagy akár bíróként is karriert futhatott volna be. Ő mégis maradt a családi vállalkozás mellett. Sosem jutott eszébe, hogy ezért atyja állapotát vagy testvére korai távozását okolja. Talán mindig kell, hogy legyen egy Torozon, aki a távolban harcoló kalandozókra vár és erőt ad nekik.

Ez volt az az igazság, amire magában eljutott. Várt, névleg minden szerencsevadászt és bajnokot, akik távoli, soha nem hallott országokból érkeztek, mert hallották, hogy a fajtájuk számára egy hely van a világon, ami mindig nyitva és szívesen várja őket. Torozonként mindannyijukra gondolt, de az Eve nevű lassan leányból nővé ért magányos Eve csak egyvalakire várt ... aki pedig csak egyetlen helyen található rá évek múltán is.

Tanulmányai és a háború veteránjaitól megtanult egyet, s más az amundokról, amit Ra'ashe vagy az apja nem mondott el neki fiatalabb korában. Azt is megengedte, hogy könnyebb erszényű Krad lovagok a tudásukkal fizessenek háza szolgáltatásaiért és védelméért, hogyha a sivatagi népről tudtak új információval szolgálni neki. Kegyetlen és gonosz faj volt, ebben mindenki és minden forrás egyet értett. Ősi Nép volt, amelyik évezredekre elrejtőzött a történelem folyása elől, s csak lassan, a háború előtti időben szállingóztak ki közülük egyesek a világba ... más és más célokkal.

Az embernél sokkal tovább éltek, bár összehasonlíthatatlanul rövidebb ideig, mint a halhatatlanságukra büszke elfek népe. Mégis, ameddig az ember jó eséllyel száz esztendőt él meg mágikus beavatkozások nélkül, addig egy amund akár háromszáz esztendőt is él meg megfelelő körülmények között. Testük és lelkük változatlansága, mondják, különös isteneik ajándéka, de ők maguk is sokat tesznek érte, hogy hasonlatossá formálják külsejüket égi patrónusaikhoz.

Milyennek láthatják az amundok a maguk múltba és érzéseikhez való ragaszkodásukkal az emberek hangos, zajos és folyton változni vágyó világát? Csak sejteni tudta. Ahogy azt is, hogy Ra'ashe revenánsként ... száműzöttként több időt töltött a népén kívül, mint mások. S, hogyha visszatért onnan, ahol helye és dolga lett volna. Az azt jelenthette, hogy a fajtája között is éppolyan magányosnak érezte magát, mint a Városok városában vagy bárhol máshol. Magányosnak lenni a hozzánk hasonlók között.

Most mégis itt volt, pedig sohasem ígérte, hogy visszatér. A Tavernában rendszeresen megforduló tolvajcéhek emberein keresztül gyakran ismételte meg igényét, hogyha bárhol és bárki elhozza neki az amund híret, akkor komolyabb fizetséget hajlandó adni érte. Bár így is több mesét hallott az északon és délen csatangoló amundról és nem mindig tudta eldönteni, hogy melyik és abból mennyi is igaz mindig állta a szavát és hálás volt az újabb történetekért. De arról egyik sem szólt, hogy valaha visszatérne vagy, hogy miért éppen most. A háborúnak is régebben vége volt már. Vagy hogy éppen miért ...

A kémények és cserepes tetők rengetege felett lassan kibontakozott a Kék Hold fénye. Fenséges színe, mintha megfagyasztotta volna az éjközép sötét perceibe feledkezett várost. A titokzatos égitest látványa szívébe lopott már félelmet, a háborús veteránok beszámolóí szerint az amundok, mindig ekkor támadtak vagy harcoltak újult erővel és vadsággal. A lány, aki távol volt a sivatagtól azonban egészen más érzéseket táplált ezzel a látvánnyal kapcsolatban. Gyakran elképzelte, amint egy sötét sörényű magányos alak ilyen fény háttére előtt suhan a néma dűnék tengere fölött hatalmas madárszörnyén.

Talán nem is hallott kopogást, talán nem is kopogott senki. Mégis érezte, hogy a szoba levegőjében valami megváltozott, vagy éppen őbenne. Elfordult az ablaktól és az ajtóhoz lépett. Lesütött szemmel nyitotta ki és egy pillanatra átsuhant a képzeletén, hogyha csak egy hallgatózó szolgát talál akkor milyen rettenetesen leteremti. A szobája bejáratában azonban egy szoborszerű, azúrtekintetű alak állt. Nem szólalt meg. Kezével markolta csak meg az ajtófélfát, ahogy belépett a lány szentélyébe.

Az ajtó becsukódott mögötte, ő pedig mereven maga elé bámult. A lány mellé lépett és észrevette, hogy a férfi halántékig metszett szemében a holdhoz hasonló belső fény ragyog. Ra'Ashe ránézett és hosszan, lassan lélegzetet vetett. A lány azonban ujjával pecsételte le a száját. Az amund megfogta a lány kezét és csak akkor engedte el, amikor Eve nekilátott súlyos páncéllemezeitől megszabadítani. A palást a heverőre került, majd lassan az összes aranyból formált vért darab.

Alóla egyre több régi seb és forradás tűnt fel a férfi izmos testével együtt. Egy egy darab levétele után különösen megkönnyebbült, amelyek régebb óta nyomhatták már sérüléseit vagy rossz dolgokra emlékeztették. Eve nem kérdezett semmit és Ra'Ashe nem mondott semmit. Amikor már minden

egy-egy fémdarabtól megszabadultak együtt ültek a széles ágy peremére és töltöttek a hold fényével. Kezüik ismét összefonódott a takarón közöttük, de még mindig nem szóltak inkább.

Eve lassan felállt és az éjelli szekrényen lévő egyik dobozkához lépett. Felületén kézzel faragott idézetek és ősi jelek fénylettek fel, mikor kinyitotta és a dobozból évekkal ezelőtt belebúvölt hangok emelkedtek fel, hogy betöltsék körülöttük a szobát és a csendet közöttük. Ra'ashe felismerte a dalokat, a régen élt neves bárd sorait és elégedetten elmosolyodott, a lány pedig viszonzta gesztusát. Lassan megkerült az ágyat és leheveredve másik oldalon elfújta a szoba utolsó gyertyájának a lángját.

Ra'ashe lehunyta a szemét, hogy képes legyen elszakadni a Kék Hold delejes látványától és maga is elhelyezkedett az ágy felé eső részén. Percekig mozdulatlanul hallgatták a dobozból áradó hangokat és szavakat, majd a sötétben vakon egymás testének melegét keresték. A férfi karjai körülfogták a lányt és arcát annak dús hajába fúrta, mélyen magába szívta illatát. A fenevad ölelésébe feledkezett nő hátranyúlva karjával simított a sötét sörénybe, de érezte, hogy az álom, ami már környékezte egy ideje, egészen más lesz, mint az elmúlt években. A dobozból az utolsó hangok csak később fakultak ki. Hamarosan ebben a testhelyzetben aludtak el mindketten.

„Te életet adtál fának, virágnak, szónak

benned az öröklött öröklét harangjai szólnak

te mosolyom mögé néztél és bánatot láttál

én benned magamra leltem

én a tiéd vagyok, mert rám találtál”

5.

- Amundokat nem szolgálunk ki!

Az idős Torozon szavainak határozottsága szöges ellentétben állt testének állapotával. A szobája a Taverna hátsó részében volt, ablaktalan jól védhető pontja a fogadó erődrendszerének. Ide vonult hát vissza végső napjaira a derék vendéglátó, hogy megvívja utolsó harcát. A szobában verejték szaga keveredett a gyógyfüvek és balzsamok kipárolgásával. Ágya mellett egy kis hokedlin féli ürült csészében sötét folyadék kihűlt maradványa állt. A teafüvek nyoma jelezte, hogy este óta csak pár korty fogyott belőle.

Ra'ashe az ágy másik oldalán ült egy odakészített széken és régi barátja fölé hajolt. Nem vette magára az öreg szavait. Mióta csak meglátogatta régi tavernás regulákat ismételt, olykor pedig az étlapot idézte fejből. Utóbbi megszólalásából legalább annyi bizonyossá vált az amund számára, hogy az ember felismerte őt. Vagy azt ami. Ez is nagy dolognak tűnt, ahogyan nézte, hogyan gyötrik a távozni kívánó lelkeket a romló hús börtönében sinylődni áfiumokkal és ajzószerrel.

- 'Hamarosan újra eljövök, barátom' – meglapogatta az idős ember vállát, majd felkelt és az ajtóhoz lépett.
- Aki nem tartja tiszteletben a Taverna szabályait és alkalmazottjait, azok maguk sem számíthatnak külön elbánásra! – az öreg szeme a keresztgerendára akadt, de Ra'ashe elérte mondandóját.
- 'Nem felejttem el, Torozon.' – válaszolta és kilépett a nehéz levegőjű szobából, majd gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

Néhány görbe folyosó után kijutott az ivóba, ahol a szolgálk már javában a reggelit szervírozták a korai vendégeknek vagy azoknak, akik végül a szobájukig sem jutottak el, de igencsak rájuk fér egy kiadós étel. Szemével a lányt kereste, de sem a söntés mögött sem a galérián nem találta így kilépett a Taverna udvarára. Eve az istállók előtt adott éppen utasításokat. Égkéek ruhát viselt, északi szabásút. Felfedezte a közeledő amundot és tekintetével az éjszaka nyomait kutatott a férfi azúr szemeiben.

- Jó reggelt, Ra'ashe. Nem tudtam illendő e felébresszelek.
- 'Köszönöm' – biccentett anélkül, hogy megmondaná mit.
- Ismét elmész? – nézett végig a lány a férfi vértzetén és oldalára csatolt kardhüvelyén. Lélekben készen állt a válaszra, csak azt nem tudta, hogy újabb tíz évre is e.
- 'Elmegyek, de ebédre ismét itt vagyok' – füttyentett és az istálló mélyéről kiléptetett a rukhmadár engedelmesen a szolgálk pedig döbbsenten iszkoltak el az útjából.
- Ez azt jelenti, hogy hosszab időre jöttél vissza? – erre a lehetőségre nem is gondolt korábban Eve.
- 'Jöttél ... vissza' – morzsolta a szavakat az amund, majd a lányra nézve elmosolyodott – 'nem, nem csak visszajöttem ... hazajöttem'.

A lány is elmosolyodott a meleg érzéstől a válasz hallatán. Az amund a madár nyergébe vetette magát, ami ekkor kiegyenesítette lábait. Amint a kantár után nyúlt keze észrevétlenül találkozott az állat nyakán simító lány kezével. A rukh meglódukt az udvaron, félkört tett majd visszafordult, hogy lendületet vegyen az elrugaszkodáshoz. Az embernő és az hevioso az utolsó pillanatig összefonódott, ameddig a madár kitért szárnyakkal át nem suhant a cégéres kapu felett.

Eve Torozon keblére szorított kezét és figyelte az egyre magasabbra szálló különös lények távolodását a házak között. Majd zavart mosollyal és azzal a tudattal, hogy elválásukat senki sem láthatta annak, ami volt visszaindukt a Tavernába, hogy intézkedjen a reggeli felől. Azonban tévedett. A kocsziszín árnyékai között egy alak moccant meg, ahogy újabb leshelyet vett föl a lány követéséhez. Mikor látta az amundot megérinteni a lányt az ajkába harapott és azóta is gyűlöletével töltekezett csak a sötétben.

Mikor a lány eltűnt a bejáratban hátát a hús falnak vetve gondolta végig a helyzetét. Eddig minden a terve szerint alakult, de az idegen megjelenése felboríthat mindent! Amit nem hagyhatott, hiszen túl sokat dolgozott érte. Dühében a mellette álló szekér oldalába öklözött, de ez sem nyugtatta meg. Gondolatban a lehetőségeit latolgatta, de a nyílt támadást az első pillanatban elvetette.

A háború után megtelt a város több ezer veteránnal, akik a szívükben olthatatlan gyűlölettel viseltettek az amundok iránt és gyakorlatuk is volt a megölésükben. De biztosra kellett mennie és a legtöbb veterán már családos ember volt vagy menthetetlen kocsmatöltelék ... esetleg félőrült bolond. Hogyha felhívja valamelyik isten szolgálainak figyelmét az idegenre ... senki sem tudja megmondani, hogy mit és hogyan fognak tenni. Átkozott kiszámíthatatlan papok!

Várnia kell hát ... ameddig kiderül valamilyen gyengesége ... ameddig kiderül, hogy miért pont most tért vissza a Városok Városába. Addig volt csak nyugta tőle, ameddig a lány emlékeiben élt, de így, ilyen valóságosan az volt, aminek a törzsvendégek leírták: veszett vad, amitől bármi kitelik. Ráadásul befolyása van Eve érzéseire ... ez nyilvánvaló. Éjjel is nála aludt az a nyomorult ... ha egy ujjal is hozzáért ...

Hiába rejtett mérges kígyót a férfi számára előkészített szobába. Hajnalban, félálomban kellett kioltania szegény pára életét, amikor bement megbizonyosodni terve alakulásáról. Ez is az átkozott hevioso hibája! Őt is veszélybe sodorta, hiszen akár meg is marhatta volna az a mérges

bestia. Pedig milyen drága volt ... Visszasomfordált az ivóba és felöltötte mindennapi arcát, amit a helyieknek dolgozott ki.

A napi rutin visszaadta valamennyire lelke békéjét, ebbe kapaszkodott. Ha tette nem kereste Eve pillantását és így könnyebb volna. Szenvtelenül fogadta és adta a parancsokat. Hogyha az a szuka nem fedezte fel jelenléte értékét az évek alatt, akkor az ő baja. Akkor majd másképpen adja tudtára, hogy milyen fontos és mennyit ér neki. Szeretni fogja őt, ha majd nem lesz más választása ... ha beledöglik is. Eljön még az ő ideje és talán hamarabb is mint gondolná ...

6.

Az Imeko torony és környéke nagyon sokat változott legutóbbi látogatása óta. Látszott rajta egy újjáépítés nyoma, de az is már évekkel ezelőtt lehetett. Korábban az Enoszukei negyedbe érkezők számára mindenhol látható tájékoztató pontként szolgált és nem utolsósorban a negyed urának és híveinek szállásaként. Egy olyan jelkép volt, ami feledtette velük kissé távoli országból való elszármazottságukat, idegenségüket a Városok Városában. Most inkább tűnt egy letűnt kor megtartott relikviájának, ami konokul dacol a változással. Talán még kisebb is volt mint legutóbb.

Egykor szerette ezt a környéket. Különösen és szórakoztatónak találta ezt az emberek között is kirekesztett emberi közösséget. Nem is csupán nyakas kötődésük különös kultúrájuk keleti viseletéhez, nyelvük idegensége az amúgy is ezerajkú vidéken, de még csak bőrök sárgás színezete sem adott megnyugtató választ a viselkedésükre. Ra'ashe úgy gondolta, hogy az élethez és halálhoz való különös hozzáállásuk különbözteti meg őket más emberektől.

Az övéi is különös kapcsolatát ápoltak az elmúlással, de másként mint a bevándorolt enoszukeiek. Dacosan éltek és küzdöttek másságukért a város hóhajú urainak akarata ellenében is olykor. Kedvenc emberi kifejezésével élve: volt becsületük, ami abból a furcsa képességéből fakad az embereknek, hogy képesek valótlan is állítani. A szukék pedig, bár kiválóan palástolták valódi érzéseiket az amund és olykor egymás előtt is, általában helyes döntést hoztak az előbbi kérdésben.

A rukh-madár egészen a torony tövéig vitte el, ahol engedelmesen leereszkedett a szabad tere a környéken tartózkodók legnagyobb döbbenetére. Leugrott hátasa nyergéből és egy elfojtott parancsszóval útjára engedte. Tudta, hogyha elvégzi a dolgát odabent az állat tudni fogja majd, hogy érte kell jönnie ... és fog is, hogyha nem talál magának valami ínycsiklandó énekes madarat vagy kisebb háziállatot a tetőkön étel gyanánt. A madár tollakat hullajtva rugaszkodott el a földtől, tett egy kört a tér fölött, majd beleveszett az Enoszukei negyed girbe-gurba tetejű házainak légi útvesztőjébe.

Ra'ashe ekkor fordult csak a kapu bejáratánál álló két rákpáncélos őr felé, akik ívelt pengékkel az oldalukon és hosszú lándzsákkal állták el az útját. Végignézett rajtuk és láthatóan harcias küllemük ellenére már elég régóta aszalódhattak a hóhullám sújtotta utcákon. Az egyikük viselte csak szörnypofát mímelő arcdíszét a sisakhoz és ő is a kapu oldalának dőlve tartotta magát őrségben. A másik, amelyiknek volt esze időben megszabadulni a sisak súlyától és nedves kendővel kötötte be a fejét még ahhoz is elég élénk volt, hogy a közeledő amund elé álljon.

- Tomoya úr nem fogad senkit bejelentés nélkül! Távolodj el a toronytól, idegen. – tisztán és érthetően beszélt a közös nyelvet. Akármennyire is óvták a kultúrájukat a behatásoktól, minden bizonnyal a férfi is második – vagy harmadik generáció szülötte lehetett a városban.

- 'A nevem Ra'ashe, az Asham nemzetségéből való *revenáns hevioso*' – az amund pislogás nélkül állta az őr tekintetét, akin alig látszott, hogy megzavarta volna az idegen halántékig metszett démoni szeme – 'Jelents be neki, *musha*.'

Az őr határozottan hátralépett és társa váll lemezére csapott, hogy ébredjen fel a maszkos sisak mélyén. Saját nyelvükön mondott neki valamit, mire másik sokkal éberebb lett és tenyere megszorult a lándzsán és az övébe tűzött kard markolatán is. A kendős harcos nem vette le a szemét Ra'ashe-ről, akkor sem, amikor hátával betolta torony kapuját és eltűnt a mélyén. Az amund csak helyeslően biccentett és gondja volt rá, hogy keze elkerülje a combtokjában tartott fegyverét.

Percekig méregették egymást az ércarcú őrral mozdulatlanul. Végül a toronyból egy díszes hímzésekkel terhelt köpenyű tar fejű enoszukei érkezett, aki vágott szemével alaposan végigmérte a különös idegent. Mögötte feltűnt a korábban távozott páncélos is, hogy elfoglalja a helyét a kapuban. A köpenyes alak végül intett, hogy kövesse, s az amund így is tett együtt léptek be az épületóriás ajtajainak egyikében. Odabent rejtett fényforrások világították meg a helyreállított belső teret, látszott, hogy a torony alapjai ugyan kőből készültek, de feljebb a magasság miatt és a *jinják* megtartása végett faszervezetet használtak.

Tekervényes falépcsős szerkezeten lépdeltek fel némán vagy három emeletnyit, amit egy különös fémkalitka szerű szerkezethez értek. Ra'ashe érzékelte a félhomályos sarkokból őket pásztázó tekinteteket és, hogyha jobban koncentrált, akkor egy-egy függöny mögül sugárzó mágikus jelek borzongató jelenlétét. Bár láthatóan a torony egykor komoly sérüléseket szenvedett, nem múlt el annak a halálcsapdának lenni teljesen, amilyennek az ártó szándékkal érkezők számára egykor megálmodták.

A fémkalitkába állva rejtett láncok csörgése hallatszott és a hamarosan emelkedni kezdtek a torony újabb építésű részei felé. A köpenyes alak nem nézett a vendégre, de Ra'ashe a gesztusaiból és arcvonásaiból úgy ítélte meg, hogy felesleges volna megszólítania is: az enoszukei mélyen koncentrált valamilyen mágikus hatás fenntartására vagy létrehozására. Egykedvűen áthelyezte a súlypontját a másik lábára és arra gondolt hadd tegye ... ha ártani akarna neki nincs az a tudatállapot, ami meggátolhatná benne.

A kalitka és a torony réseinek egybevágásaihoz érve már azt is láthatta, hogy a teret körülvevő épületek magassága fölött járnak. Úgy becsülte különös utazásuk hamarosan véget ér és várakozóan az őket vonzó láncre nézett a fejük felett. Nem tudta pontosan kit vagy mit talál ott majd ... de a torony állapotát elnézve sok minden megváltozott. Legalább Tomoya nevét felismerték a kapuban, ami jó jel ... bizonyos szempontból. Más kérdés, hogy legutolsó találkozásuk az enoszukei városúrral ... kifejezetten ellenségesen végződött.

A szerkezet hangos csörgéssel révbe ért és előbb a kopasz, majd a fekete sörényű alak is kilépett belőle. A köpenyes alak mély meghajlást követően elhárított tőle és magára hagyta egy míves domborművekkel díszített oszlopos teremben, amelynek a végén egy széles ajtó és azontúl egy szabadba nyíló erkély tűnt fel. Itt már látszottak fáklyák is, hogy megvilágítsák a különböző szörnyeket és démoni alakzatokat formázó faszobrokat. Ra'ashe határozottan elindult az élénk színekkel kifestett figurák között.

- Istenek, a legtöbb vallásban elérhetetlen magasságban lakozó haláltalan és tejhatalmú lények, amelyekhez csak a papok imádsága juthat el közvetlenül és csak az ő szemük bírja ki valódi látványuk – a szavak valahonnan a szobor rengetegből érkeztek, így a hevioso óvatosabban folytatta útját – számunkra viszont kézzel fogható lények, akik közvetlenül formálják a halandók mindennapi életét ... akár haláluk után is.

Egy sokkarú, természetes lényt idéző figura mögül lépett ki egy fiatal, alig húsz nyarat látott fiatalember. Hosszú köntösét uszályként húzta maga után, fején ékszerektől ragyogó diadém jelezte rangját és méltóságát a fajtársai számára. Egyik kezében legyezőt tartott, a másikban egy tekerccset. Több lábnyira vonult el Ra'ashe előtt, mintha csak észre sem venné. Fegyvertelen volt, köntösének hátán vérvörössel rajzolt uszonyos hal hirdette a Tomoya klánba való tartozását. Megállt egy méregzöldre pingált pikkelyes lény szobra előtt és fél térdre ereszkedett.

- Ó itt az atyám, ki testben és lélekben is sárkány volt és ez a torony – intett félkörbe – volt az ő fészke, otthona. Terveinek és utódainak szülőhelye. A népem fogalmai szerint isten volt és nem sok választotta el, hogy minden más értelemben azzá váljon. Rajongva lestük minden szavát, mi, a fiai és leányai éppúgy, mint szolgái, követői és hűbéresei. Mégis legyezőzetett.
- 'Osztozom veszteségemben, bár nem barátokként váltunk el atyáddal ... nem is ellenségekként' – az amund lehajtott fejjel vette tudomásul újabb veszteségét, mióta a Városok Városába érkezett – 'Mikor és mi lett a veszte?'
- A gorkviki Racchini családdal viseltünk háborút sok-sok esztendővel ezelőtt. Akkor még tartott néped háborúja a sivatagban. Csalárdsággal és orgyilkossággal előbb meggyengítették, majd csapdába csalták atyámat. A teste elpusztult, de szelleme tovább él tervének befejezésében ... és bennem.
- 'Akkor te vagy ...?'
- A Tomoya család jelenlegi feje ... igen – a fiú felemelkedett a sárkányt mintázó alakzat elől és vendége elé lépett – Te pedig atyám legkedveltebb orgyilkosa vagy, aki szemből végzett mindig az áldozataival. Ha jól tudom mostanra már a Halál Nagymesterei között emlegetnek ...
- 'Van, aki így tesz, de van, aki összekeveri tetteim máséval' – bólintott Ra'ashe.
- Szükség lett volna rád, akkor, amikor élete múlt klánunk győzelmétől és az ellenséges családok fejének halálától – egykedvűen vállat vont – de most már úgymint mindegy. Nem igaz?'
- 'Mindig hűségesen teljesítettem atyád parancsait onnantól, hogy szolgálatába fogadott ...'
- Á,á,á – a Tomoya úrfi játékosan nemet intett ujjával az amund szemé előtt – nem mindig, Nagymester. Az utolsó alkalommal önfejlően értelmezted atyám akaratát.
- 'Szó szerint teljesítettem a parancsát.' – Ra'ashe fogát csikorgatta, de ennél többet nem tett.
- Igaz ... megölted a Torozont ... de nem azt, amelyikre parancsot kaptál! – pár szívdobbanásig mereven nézték egymást – De végül minden jól alakult nem igaz? Az öreg Torozon teljesen összeomlott fia halálától. Atyám is elégedett volt, nem is vetette a fejedet, sőt, elengedett a szolgálatából. De most újra itt vagy ...
- 'Igen, vissza ... jöttem'.
- Akkor ... atyám nevében és a Tomoya klán fejeként felszólítalak – színpadiasan kitérte karjait az amund mellkasa előtt – Fejezd be amit elkezdted és máától számítva a negyedik nap éjfélnél, hozd el nekem Eve Torozon fejét. Hogy atyám szelleme is békében nyugodhasson, hogy átvehessük végre a fogadóját és, hogy te is visszanyerd becsületedet.
- 'Én ...' – kezdett bele Ra'ashe de érezte, hogy a háta mögött valami macskaügyességgel ért földet és csupasz penge siklott ki hüvelyéből. Megpördült, hogy egy vele egymagas, tetőtől talpig fekete ruhába csavart alakkal nézhessen szembe, kinek kezében egy négyzetmarkolatú egyenes rövidkard nézett a padló felé, s csak szemét hagyta szabadot az arcát is eltakaró sötét maszk.
- Hadd mutassam be az Arashikage legjobb harcosát. Ő az ÉN kedvenc orgyilkosom. Feladatait mindig pontosan és időre végzi el. Tanítványai pedig alig-alig maradnak el mestertől. Hiszen tudják, nem kevesebb a tét, mint pusztán fennmaradásuk. Nem csupán az Imeko torony szenvedte el az idő kerekének forgását. Enoszuke maga elpusztult és a régi roncs világból ők az utolsó igazi sinobi klán, amelyik még tartja az ősi hagyományokat.

- 'Száz és ezer halál szagát érezni rajta és a többieken, akik a terem magasában rejtőzködnek' – köpte a szót az amund – 'Máshogy értelmezed a becsületet, mint egykor atyád'.
- De ez egy kiváló alkalom, hogy közös nevezőre jussunk róla ... nem gondolod? Négy nap múlva Ra'ashe, a Halál Nagymestere. Ha éjfélnél hamarabb nem vagy itt akkor az Arashikage legjobbait küldöm a lány után ... és persze utánad is.
- 'Négy nap?'
- A fürgetegnek még te sem állhatsz ellen, amund – köpte az utolsó szót undorral Tomoya – engedelmessé válsz vagy halj meg. Ezúttal ... nem lesz más választási lehetőség. Ne tévedj össze az apámmal! Ő túl engedékenyen bánt a magához hasonló szörnyetegekkel és meg is lett a zsoldja könnyelműségének.
- 'Atyád becsületesebb ember volt.' – Ra'ashe ellépett az őt bámuló Arashikage mellett, de tekintetük, mint két ragadozó pillantása, egy pillanatra összefonódott és szikrázott a terem nehéz levegőjében. A fémkalitka mellett rátalált a térdelő tar fejű enoszukeire, aki felállt közeledtére és vele együtt szállt be a mélybe induló ketrecbe. A szörnyekkel teli szoba mögöttük maradt.

7.

A rukh-madár visszarepítette a Torozon Tavernája felé, ő azonban a múltban járt. A tíz évvel ezelőtti események kísértették ... megint. Amikor a város egyik leghatalmasabb embere, a megbízója, kiadta a parancsot Torozon halálára. Nem tudott róla semmit. Egy fogadás volt a többi közül. Aztán történt valami. A megfigyelés közben, mikor a Taverna fölött cirkált észrevétlen megpillantotta a lányt. Nem kellett volna jelentenie semmit, hiszen csak egy volt a sok emberi essus közül, akik ezerszámra éltek a városban. Mégis ...

Repedés fut végig a tükör peremén ... távoli nevetés szikrázik egy messzi éjszakai parton ... a befagyott tó jege hangtalanul megroppan a nap első fényére.

... a lány első pillanattól fontos lett neki és jelentett valamit. Olyasmit, amit a Fekete Határon túl és a sivatagban semmi. A gyilkos éjszakánként leereszkedett a lány szobájáig és azon kapta magát, hogy beles a gyertyalángos szobába. Hallotta, amint éjszakánként istenekhez imádkozik másik életért ... repülésért ... kalandokért ... amiket csak a taverna vendégeitől hallott. Látta, ahogyan tejfogát a vánkosa alá rejti és az idős Torozon, kinek akkor még haja legalább olyan dús és sötét volt, mint az amundé, reggelre kicseréli a haszontalan csontdarabot ezüstre.

Napról napra növekedett benne a kínzó éhség ... de nem olyan, amit korábban megszokott. A lány látványa éjszakáról éjszakára egyre több, sosem tapasztalt keserűséggel töltötte meg a keblét. Sohasem érezte még ekkorának a távolságot a fajtársai és közöttük. Valami a lány ártatlan nevetésében, imáiban és békés álmában emlékeztette arra az eltemetett tényre, hogy egyedül van ... és akikhez közel kerül ... általában a keze által hálnak meg. Mégsem tudta magát távol tartani magát tőle.

Egy napon összeszedte bátorságát és bement az ivóba. Nem nézett se jobbra, se balra, a legnagyobb és legüresebb asztalt választotta ki és amikor egy oktondi szolga odajött volna, hogy emlékeztesse „amundokat nem szolgálunk ki” vagy, hogy ez egy örökkön foglalt asztal akkor kivillantotta hegyes fogsorát és inni kért a legerősebb méregből, amit csak mérnek a Tavernába. Nem emlékezett arra, hogy Torozon mikor ült le először vele szemben, de arra igen, hogy körülölelte a lánya illata.

Már akkor tudta, hogy sohasem fogja tudni megölni. De a napok szaladtak ... és Tomoya egyre gyakrabban tette szavá késlekedését. Egy alkalommal nagyon hasonló kijelentést tett, ahhoz, amit a fia ajánlott: hogyha nem teszi meg amit kell, akkor földdel teszi egyenlővé a Tavernát és megöl

mindenkit, akinek valaha is köze volt a Torozon névhez. Akkoriban még Tomoya rendelkezett annyi hatalommal és befolyással, hogy ezt meg is tegye. A fiának csak egy hazátlan fejedelmű klánra futotta.

Tévedett. Azt hitte ismeri és érti már valamennyire az embereket. Az amund közösségekben a családi kötelék nem olyan erős, mint itt. A leszármazás csupán egy tudás, amit a *hattahok* tartanak számon a nemzetségek örökösödési ágai miatt. Azt hitte, hogyha CSAK a fiatal Torozont öli meg akkor azzal megkíméli a barátját. Tévedett. A halálnál is rosszabbat tett vele és amikor látta, hogy miként omlik fia tetemére az idős Torozon tudta, hogy nem maradhat a Városok Városában. Akkor Evetől sem búcsúzott el ... az ő bánatát és könnyeit ő sem hagyta volna vér nélkül.

Úgy menthette csak meg a Torozon családot, hogyha tönkreteszi és elpusztítja. Tomoya persze elégedett volt és dicsérte is kegyetlen bánásmódja miatt és arról, hogy sohasem kételkedett a képességeiben. Akkor meg akarta ölni az öreg Tomoyát. Hogy mégsem tette az a megkérdőjelezhető erkölcsű érzés volt, hogy talán az utolsó ember, akihez ebben a szomorú történetben még kötötte valami. Nem akart felejteni, bár a keserűséget és ürességet, amit később érzett száz és ezer halállal sem tudta kimosni magából.

A háború megváltásként jött el a számára. Egykori tanítványa a Fekete Határon túlról hozzá hasonlóan a revenáns égi ösvényekre lépett és együtt, közösen csatolták vissza az Ősi Nép elveszett nemzetségeit egyetlen fajjára. Eközben pedig annyit ölhetett amennyit csak akart és úgy, ahogyan csak akart. Ellenséget és barátot éppúgy nem kímélt a harcban, mint saját magát. Így az emberektől kapott Halál Nagymestere cím mellé hamarosan a sajátjai is egy új névvel illették: a veszett vad. Mire a háború véget ért az amundok éppúgy néztek rá, mint egy-egy veszélyes ellenségükre.

„Nagyon hasonlít rám, de nem olyan mint én.”

Ezt jelenti lényegében a nyelvükön az 'ellenség' kifejezés. Tanítványa, kit a háború bölcsébbé tett nála és az istenek rangban hatalmasabbá, Muad Mundává változtatták látta szenvedését. Tudta, hogy idővel könnyen fordul majd sajátjai ellen. Megadta neki a választás lehetőségét: maradjon a fajt egyesítő hatalom büntető ostorcsapásaként vagy távozzon el folytatva a revenáns lét halálig vezető ösvényét. Választott. De mégsem választott hiszen soha nem is volt választása.

Attól az éjszakától kezdve, hogy hátat fordított a Városok Városának mindig úgy érezte, hogy az égi csatornák arrafelé terelik rukh-madara nyergében. Meditált is, hogy a passza el keblében ezt a nemkívánatos érzést ... de nem sok sikerrel. A bölcs Muad Munda pedig egy alkalommal feltárta előtte saját lelkének igazságát, mikor elméjüket és érzéseiket az Ahmrit metódussal összekötötték. Kötődés. Kötődést érzett egy másfajú lény iránt. Fajuk fennmaradása érdekében évezredek óta tilalmasnak tartott dolog volt ez, ami, hogyha kiderül onnantól rangját, nemét, fajtát veszített *sznofrunak* számított közöttük.

A Muad Munda megőrizte titkát tekintettel arra, hogy a Fekete Határon túl fél évszázadig volt mestere és kiképzője. Most megfordult a viszonyuk és ő járult a fiatalabb amundhoz tanácsért és útmutatásért. A Muad Munda azonban nem cselekedhetett helyette, nem dönthetett helyette. Látott és érzett mindent vele együtt. A sivatagból kivezető Végső Út azonban éppoly magányos volt, mint amire a Fekete Határon túl lépett. Mit várt ... mit remélt? Bármit, ami enyhíti örökös magányát.

Valakit, aki megosztaná vele az övét. Miközben a rukh-madár csendesen leereszkedett a Taverna udvarára a délelőtti fényben nem is vette észre a jelenlétét lassan megszokó istállósi fiúkat. Az emberek bizonyosan sokféle néven neveznék ezt az érzést ... büntudat ... nincs bűn, amit őszintén teszünk ... magány ... a Városok Városa vette körül, százezer különböző fajú lény ... mióta nem evett

emberhúst ... leszállva még nem engedte vissza a karámban hátságát, egy odakészített keféjével kezdte kisimítani tollait és vizet adott neki egy vödörből. Kötődés ...

- Nem tudtam, hogy reméljem e valóban visszatérted – Eve hangja villámként csapott bele és mosolyogva megfordult a madár mellől. A lány mögötte állt a reggeli égbék ruhájában.
- 'Tudhatnád, hogy egy amund nem hazudik, kedves' – elégedetten hallotta hangján, hogy nem remeg.
- Tudom, mert túlságosan gonosz hozzá. Ezt gyakran mesélted. – a lány játékosan mellé lépett és a ruh csupasz nyakára tette a kezét – Nagyon kifárasztottad szegényt.
- 'Messzire jártunk ... innen ... mindentől távol.'
- Tényleg? Csak nem a kikötőben? – a lány tekintete a férfi sötétkék tónusú pillantását kereste.
- 'Hmm, miért mentünk volna oda?' – az amund őszinte értetlenséggel állt a kérdés előtt.
- Állítólag ilyenkor gyönyörű és kár itt fulladozni a portól – a lány egy pillantást vetett a taverna és a kötelességei felé.
- 'Van egy ötletem' – csapott a nyeregbe Ra'ashe – 'Úgy emlékszem *essus* korodban repülni akartál.'

8.

A Városok Városának csatornarendszere kontinens szerte híres. Olvadáskor a hegyekről lezúduló hó és a heves esőzés szabályos folyókká változtatja az épületeket behálózó vékony kék vonalakat. Ilyenkor azonban, a száraz évszakban ellepik a bódék és ideiglenes házak rengetege a nedves patakmedreket. A vékony vízre olykor vándormadarak szállnak le és a sirályok és beljebb merészkednek a városba. A gyerekek szeretnek itt pancsolni az alacsony, tiszta vízben. Mégis, az állatokkal együtt rebbentek szét amikor egy hatalmas madár árnyéka vetült rájuk.

- Magasabbra! Magasabbra! – kiáltotta Eve és egyik kezével elengedte a nyeret, hogy belekapjon a fülük mellett süvítő hűvös szélbe. Ra'ashe hátulról karolta át és biztos kézzel vezette a ruh-madarat a templomtornyok közé.
- 'Merre van ez a kikötő?' – próbálta túlkiabálni a légáramlatokat.
- Csak kövesd a csatornamedreket nyugat felé. Ra'ashe, ez valami fantasztikus!
- 'Elképzelhető.' – az óriáskeselyűt a néptelenebb patakok fölé irányította és próbálta magukat betájolni a Városok Városának megannyi látványosságához képest. Valamiért mégsem érezte akkora szükségét, mint korábban, amikor egyedül használta a lidércfényekkel égő Tharr katedrálisokat irányzéknaq egy-egy küldetéshez. Utánozva a lányt maga is kirakta karját, hogy érezze a felhőket magasban tartó erőket.

A lány haja az arcába bomlott és elárasztotta illatával. Mikor tudta, hogy a ruhra bízhatja magukat szemét is behunyta, hogy átadja magát a pillanatnak. Odalentről kurjantásokat váltott ki jöttük, elképedt sikkantásokat, de ezek hamar elhaltak mögöttük. Jobbról egy csapat vadkacsa szállt szigorú alakzatban. Épp csak annyira közelítették meg őket, hogy hallják a hangjukat, de még ne riasszák el maguktól. Mikor Ra'ashe újra kinyitotta a szemét a távolban feltűnt a tenger kékje a szürke és fehér házak rengeteg felett.

Két masszív emeletes raktár között bukkantak ki a mólóknál álló hajók vonalához. Elsuhantak az árbócok tengere között és nyaktörő manőverrel kerültek ki egy éppen kifutó, vitorláját bontó *karavelt*. Széles ívet írtak le a kikötő vizén, de még messze a széles öblöt őrző védművektől. Alattuk a vidám tengeri nép ujjongott és hitetlenkedett felváltva láttukra. Egy éppen a kocsmából kilépő matrőznak egész úton nem hitték el társai a beszámolóját és még sokáig ugratták a keselyűt lovagló párocskával.

Néhány szárnycsapással észak felé fordultak és a hosszú, kúriáktól távolabb eső sziklás partszakaszon szálltak le, ami gyalogszerrel szinte megközelíthetetlennek számított. Amint lekerült a rukhról a nyereg és a hám, az máris berohant a hatalmas kövek közé és partra vetett halakat kezdte el dézsmálni. Eve és Ra'ashe hirtelen magukra maradtak szemben a Városok Városával az elhagyatott homokon. Az amund nem viselte a vértjét, a lány szobájában hagyták, aki maga is egy rövidebb ujjú sötét felsőben ült le és markolta meg az első keze ügyében lévő aranyport.

A férfi még nem ült le, a láthatárt kémlelte tőlük jobbra és balra. A kölcsönkapott bő emberszabású fehér ing vitorlákhoz hasonlóan dagadt meg a friss tengeri szélben. Sötét egyenes hajszálai hosszan lobogtak mögötte. Összenéztek és felnevettek, mint szüleik nélkül a partra kijutott gyerekek. Hamarosan egy homokpiramis emelkedett a fövényen és mindketten fáradtan rogytak a tövébe, hátukat egyazon oldalnak vetve alkotásukon. *„Tested menedék, de hogy oltalmaz nem elég a selyem és a méz vagy ha a kéz ölelni kész.”*

A napközép utáni fény gyémántként szikrázott a kikötő vizén, s csak olykor törte meg állandóságát érkező vagy induló hajó. Kürtjelzéseik távoli visszhangok voltak csupán, alig jutottak el rejtekükbe. Ra'ashe érezte, hogy a lány feje a vállára hullik és ő hagyta. Csak később merte átölelni, amikor megbizonyosodott róla, hogy Eve már alszik. Száz szívdobbanásig nézte összefonódó ujjait, majd őt is elnyomta a pillanat varázsa és szokatlanul békés álomba merült. *„Vágyad hatalom, de legyél a vigaszom. jutalmam vagyonom, rész helyett egész.”*

A lány testmelegének hiányára ébredt, ösztönösen a combjához kapott, elfeledve, hogy kardját is vértje mellett hagyta. Előrenyújtott nyakkal ugrott fel, mint egy prédára leső és fészken megzavart állat. *„Végtelen ébrenlét, velem hallgass még, velem virrassz át, minden éjszakát. Örök készenlét ...”* A lány a parton térdelt, egyik keze még a vízben, a másikkal valami furcsa dolgot tartott. Az amund visszanyerte öntudatát és Evehez hajolva megérintette a vállát.

- Felébredtél? Vagy én ébresztettelek fel.
- 'Nem. Mit találtál?' – biccentett a lány kezében tartott ötágú nyálkás lény felé.
- Ő? Nem mi, hanem ki. Egy új barát. Azt hiszem haza is viszem.
- 'Van neve is az új barátodnak?' – az amund elmosolyodott a képtelen gondolon.
- Még nem tudom, de szerint a Pa'rik valamiért illik hozzá – forgatta a kezében a tengeri csillagot kedvtelve Eve.
- 'Akkor a szivacsfejű barátját se hagyd itt mert még hiányoznának egymásnak.' – emelt fel egy alaktalan víz által partra vetett dolgot.
- Hiányoznának ... – a lány tekintete elkomorult és visszatette a tengeri csillagot a szivacs mellé – Neked mi hányzik, Ra'ashe?
- 'Nekem?' – nem lepte meg a kérdés csak válasza nem volt, így viccel próbálta elcsapni – 'ha visszajutunk a Tavernába, akkor szerintem még maradt abból az égetett szeszből.'
- Tudod, hogy mire gondolok. Volt valami ami miatt pont most jöttél vissza ide? Vagy valaki?
- 'Eve ...'
- Tudom, hogy mi vagy és néha azt képzelem azt is Ki vagy. A szabályaink megtiltják, hogy egyenesebben kérdezzek céljaid, szándékaid felől. Sok mindent beszélnek rólad ... az északról és délről érkezett kalandozók is. Felszámolt boszorkányszektékről, sóval behintett városokról regélnek ... pusztításról és fájdalomról. Mindarról és mindazoknak amit és akiknek okoztál.
- 'Eve ...' – az amund lehajtott fejjel hallgatta a lány korholását.
- Mennyien voltak? Százan, ezren? Milyen sokat öltél?
- 'Nem számolom ...'

- De érzem rajtad az illatát. – egyenesen az amund halántékig metszett szemébe nézett oldalról, mert tudta, hogy így is látja őt – Pusztítás és fájdalom, tényleg csak ennyi volna benned? S most azért jöttél vissza, hogy itt folytasd ezt? Elfogyott a háború? Vége a gondtalan öldöklésnek?
- 'Nem. Van ami sohasem ér véget' – lehelte az amund – 'Amikor a háború végén az uralkodónk mellett voltam testőr lezajlott az utolsó nagy csata. A fősergeet áttaszították egy hatalmas folyón és többen haltak meg akkor egyszerre, mint korábban külön-külön és akkor – Ra'ashe a távoli tenger felé nézett inkább – elhallgatott a daluk. Egyszerre sokuknak, százuknak, ezrüknek. Egyszerűen eltűnt. Nem hallottuk többé és a sivatag elcsendesült egy pillanatra körülöttünk és bennünk is.'
- Hogy érted azt, hogy elhallgatott a daluk? Messziről is hallottátok?
- 'Nem. Idebent éreztük' – tette a tenyerét a lány keblére – 'minden lélekkel amivel valaha összekapcsolódtál hallod a másik dalát. Ha egyikőtöké elhallgat, akkor a te kötelességed, hogy tovább örökítsd ... hogy soha ne felejtődjön el teljesen.'
- És te hallod az én dalomat is?
- 'Igen. Nagyon régóta és nagyon tisztán. Bármilyen messze voltam is.' – hallgattak, majd a lány törte a csendet.
- Milyen az én dalom? Szövege is van? – kérdezte Eve őszinte kíváncsisággal.
- 'Ezt ... nehéz megfogalmazni a ti szavaitokkal. A költőitek jók benne. Én nem'.
- Próbáld meg, kérek.
- 'Nézz oda' – mutatott Ra'ashe egy távoli pontra túl az öböl kijáratán – 'ahol a tenger találkozik az éggel. Látod?'
- Mindkettő kék ...
- 'Nem teljesen. Számtalanszor láttam a horizontot a magasból és akkor értettem meg. Van ott egy vékony zöld sáv, ahol a mélység összefonódik a magassággal. Ahol a kétféle kék olyannyira egyesül, hogy ugyanolyannak látszanak. Mégis örökké különbözőek, sohasem ugyanolyan kékek. Örökké ott van az a hajszálvékony határ, ami csak egy idő után tűnik fel a szemnek.'
- Még mindig nem látom – erőltette a szemét Eve.
- 'Az a trükk, hogy ne akard erősen látni és akkor' – egészen közel hajolt a lány arcához – 'sikerül'.

Megcsókolta. A lány tudatába szinte belerobbant az amund által közvetített érzések zuhataga. Egyik közülük sokkal erősebben ragyogott, mint a többi és Eve ráébredt, hogy miközben ajkaik összeforrnak olyannak látja magát, mint Ra'ashe és olyan zöldnek a horizont sávját, mint amilyennek a férfi. Lehunyta a szemét, hogy koncentráljon az amund által sugárzott megannyi érzésnek, de erre nem volt az a harcművészeti meditációs gyakorlat ami felkészíthette. Átadta magát neki és úszott az árral.

A folyamban lassan rátalált egy ismétlődő ritmusra, ami mélyen lüktetett a többi alatt. Rákoncentrált és hallotta, önmagán belül hallotta, ami ekkor már egy volt a férfival. Előbb csak a homok fölött sívó szél hangjának tűnt, de aztán moraj volt, amit ezer és ezer torok ütemes kántálása ad ki magából. Szállt, szinte repült a képzeletbeli dűnék között. A távolban feltűnt a közeledő piramis és körülötte egy seregnyi alak, mind azúrkékszemű sötét sörényű Ra'ashe képmások.

A nap a piramis mögött kelt fel és folyékony fénnel borította be az érkezését ünneplő tömeget. A piramis csúcsán álló alak ég felé lökte kezeit és körülötte megfagyott az égitest fénye. Mozgását imitálta a sereg, hangját ismételték a piramis oldalában állva. előbb karuk majd fejük, végül egész testük a rituálé dallamára lüktetett. Eve a piramis csúcsára ért és a Ra'ashe alak felé nyújtotta karját, de ekkor már nem viselt vértet és inget sem, hófehér ágyékkötőt csak.

- 'Látod már?' – túlharsogva a dalt, pedig nem is beszélt hangosan.
- Nem tudom, nem tudom mit kellene látnom. – az amund magához vonta a lányt és nap felé fordította ami viszont nem égette szemét, sőt, úgy tűnt nem is távol van, hanem tényleg a piramis fölött lebeg féloldalasan. Ra'ashe kezével vezette a lány lelkei szemeit és a távolban meglátta.

Egymásba fonódó ujjakként találkozott az ég és a föld, közöttük pedig egy zöldszínű szempár ragyogott, amiben a sajátjára ismert. Mert magát látta, mert Ra'ashe szemével látta magát. Hirtelen ismét a saját testében találta magát és bár megborzongatta az élmény mégsem érezte úgy, hogy menekülnie kellene a férfi öleléséből.

- Mi ... mi volt ez? – kérdezte amikor először levegőhöz jutott. Milyen hosszú volt a csók?
- 'Akkor láttad te is' – engedte el elégedetten az amund – 'ez az Egység, fajtám egyik ... sajátossága.'
- Egyik? Mire vagy még képes? – kérdezte a lány elképedve, de a férfi csak nevetett.

Nem értette miért nem tölti el félelemmel mindaz, ami történt. Akkor sem tudta magának megmagyarázni, amikor visszafelé tartottak a jóllakott ruhák hátán a Tavernába. A délutáni feladatait rutinból végezte el és tényleg csodával határos, hogy nem vétett hibát a borpince lajstromozásában. Csodával határos ... igen, ez a jó kifejezés mindarra, ami történt. Hogy éjféli előtt nem sokkal ajtajában újra megjelent az amund, nem lepte meg. Önmagát nem értette teljesen, amikor ugyanarra az érzésre vágyott, mint a parton korábban.

Később Ra'ashe ölelésében is a tükörnek támasztott tengeri csillagot nézte, ameddig el nem aludt. A szivacs sem volt tőle sokkal messzebb, de annak még nem adtak nevet. „Csak hallgass velem még, velem virrassz át minden éjszakát.” Ezúttal tovább maradt ébren, mint ameddig a megbűvölt doboz szólt és egy kattanással magától becsukódott. Próbált visszaemlékezni olyan napra, amikor nem volt itt vele a férfi. Nem sikerült.

9.

Valaha Interest Navayo volt a neve ... aztán sok minden más. Délen született egy nomád törzsből, nagyon messze innen, a Városok Városától. Nagyon messze attól a valakitől, aki mostanra lett. Persze, ha sikerül megtartani a látszatot akkor általában sikerül megtartanod valamit magadból is. Ő hitt ebben, pontosabban, ebben is hitt. Ebben a pillanatban például hitt abban, amit tenni készült. Pedig külsőleg csak úgy tűnhetett, hogy állatbőrös alak egy háztetőn hevenyészett tűz körül csontokat tart a füstbe.

Ősi között voltak komolyabb szellemidézők is, mint ő. Tanult is tőlük ... egy ideig. Aztán kiszakadt a törzsből és a sors messzire sodorta mindattól, amiben addig hitt. Volt útonálló, kalandozó, zsoldos, Kereskedő Herceg is egy rövid ideig ... persze más néven. Mire a városok városába jött már két világ szülötte és neveltje volt: egy barbár szellemhittel és egy dörzsölt gazember egy személyben. Élvezte a helyzetet általában ... de hogy ez fenntartható legyen az kellett, hogy mások előtt járjon egy lépéssel.

Amikor napokkal korábban felkereste őt az egyik fizetett koldusa, hogy látta a jelet az égen és babonás félelemmel telve idézte fel népe hiedelmeit benne is felderengett egy ősi rituálé emlékezete. Elei ezzel a módszerrel képesek voltak megkötni evilági lényeket, vagy olyanokat, amik ODAÁTRÓL jutottak ide és itt vertek tanyát. Fogalma sem volt róla, hogy működne e ez ebben az esetben, de úgy érezte egy próbát megér.

A Torozontól jött fizetség annak rendje és módja szerint megérkezett őt azonban nem hagyta nyugodni, hogy túl keveset tud arról az információról, amit eladott. Így nekilátott az idézésnek épp úgy, ahogyan egykoron tanulta. Egy népének ismerős démon idecsalásához vagy foglyul ejtéséhez az ereje persze vajmi kevés lett volna, de talán ... egy evilági entitáshoz még elég maradt benne azután is, hogy megalapította világi tolvajcéhét a déli kapu körül.

A füsttel eltöltekezett üreges csontokat messzire hajította magától, de ügyelt rá, hogy ne essenek le a tetőről. Remélte a szomszédok sem fognak akadékoskodni, mert a koldusok adószedőjeként még nem engedhetett meg magának egy önálló házat. Na jah, hogyha létezik lajtorjája a magafajta üzletembereknek, akkor ő még igen alacsony fokon toporog. Ezen merengett, amikor meghallotta az éjszakai éjben közeledő szárnysuhogást. Feltekintett, de a tűz fényének közeléből nem látott semmit.

Felállt és a csontokhoz ment, hogy újra felvegye őket, hátha az újabb próbálkozás jobban sikerül. Ekkor hallotta meg a tompa puffanást a háta mögül, mikor egy nagyobb test szikrákat szórva szét a tűzbe érkezett. Bizonytalanul megfordult és meglátta a rituálé eszközei között, a parázsból és füstből kilépő aranyvértés alakot, aki villogó kék szemekkel indult meg felé és kezében kegyetlen formájú fogazott kés villant. Ösztönösen térdre borult miután látta, hogy fétisei és fókuszai nem zárták be az érkező amundot.

- Ne bánts, hevioso. Nem vagyok az ellenséged.
- 'Sokan mondják ezt, de csak kevesek képesek emberlétükre beférkőzni az álmaimba.'
- Nem szándékosan és nem károdra akartam ilyet tenni – szabadkozott a nomád vérű.
- 'Hét szívdobbanásnyi időd van, hogy okot adj, hogy miért NE bontsalak ki a húsdoból.'

Válasz helyett az ember sietve az állatbőr zsebeibe kezdett el kutatni, majd mikor nem találta amit keresett a földön szétszórt mágikus eszközei között kezdett el matatni. Az amund fenyegetően fölé lépett, de ekkor Navayo diadalmasan tartotta fel a megtalált talizmánt, hogy Ra'ashe is jól láthassa a tűz haldokló fényében. Egy apró, különös képmás volt, olyan anyagból, ami mintha nem erről a világról származott volna és szemből ábrázolt egy halántékig metszett arcú alakot. Az amund hitetlenkedve nyúlt érte és vette át az egykori ifjúsámántól.

- 'Ez egyike Asham elveszet szent szimbólumainak.' – forgatta tenyerében az ősi holmit – 'Mégis hogy jut egy magadfajta ember ilyen holmihoz?'
- A népem ősi és hosszú emlékezetű – emelkedett föl a férfi leporolgtatva magát, csakhogy rögtön szabadkozásba kezdjen – persze nem olyan nemes és bölcs, mint a tiéd, de azért elég régi.
- 'Folytasd.'
- Egykoron sok istent tiszteltünk féltünk a pusztákon a Fekete Határon innen és túl. Volt amelyik ártó démonnak bizonyult, másik hasznos patrónusnak a felemelkedéshez. Mások viszont ... hús vér halandóknak, mint mi magunk. Olyan erővel, amik megmozgatják a világ alapjait is akár. Legendákká és mesékké váltak a számunkra, de nem felejtettük el őket sohasem teljesen. Az ilyen ritka darabok pedig emlékeztetnek minket az előttünk éltek bölcsességének igazára – az amund kételkedve felvont szemöldökét látva rövidebbre fogta – a piacon vettem egy árustól, akinek fogalma sem volt, hogy mi ez.
- 'A piacon?' – Ra'ashe kezében megemelkedett a kés, de Navayo folytatta.
- Ez a Városok Városa, barátom. Itt minden megkaphatsz, amiről soha nem is tudtad, hogy szükséged van rá.
- 'Nem vagyunk barátok. Azt sem tudom, hogy ki vagy.'

- De már kaptál tőlem ajándékot nemde? – erőltetett mosolyt az arcára az ember – A nevem pedig Interest Navayo. De hamarosan új nevem lesz ... amit majd joggal rettegnék városszerte.
- 'Mi lesz az és miért van szükséged új névre?'
- Minden újabb név újabb pajzs az ellenségeinkkel szemben, gondolom neked is akadnak – az amund csak horkantott válaszul – ha pedig jól alakulnak a dolgaik akkor hamarosan úgy fognak nevezni, hogy:

a SÁMÁNKIRÁLY!

Ra'ashe nem tudta eldönteni, hogy nevéssen vagy inkább üssön. De tény volt, hogy a kezében fogott egy ciklusokkal ezelőtt elveszett amund varázstárgyat, amit ettől az embertől kapott. Az is igaz volt, hogy a mágiaforgató képes volt bejutni az álmaiban valami primitív módszerrel. Jobb volt óvatosnak lenni vele ... vagy a megszokott módon megszabadulni tőle. Mégsem tudta eldönteni, hogy mi legyen a sorsa.

- 'Te egy nagyon furcsa szerzet vagy ...' – döntötte el végül.
- Rendelkezz velem sivatagi démon! Ha bármiben segíthetek ameddig a városban jársz, csak keress meg és állok szolgálatodra. Hidd el, itt minden a kapcsolatokról szól ... ha van, akkor előrejutsz, ha nincsen akkor – ujját elhúzta a torka előtt – egy kapcsolatból csak mindketten profitálhatunk.
- 'Kapcsolat ... azt mondd fontos. Nekem nincsen szükségem ... kapcsolatokra.'
- Szemben az árral mi? A viharral azonban nem dacolhat senki, azt ugye tudod?
- 'Ezt már hallottam valahol' – eszébe jutott az öntelt Tomoya klánfő és a lassan múltó ideje, így találkozásuk második napján – 'Rendben van Interest Navayo. Keresni foglak, hogy néped és így a te segítségemet kérjem, hogyha arra kerül a sor.'
- Pontosan mire is gondolsz? Van már valami jövedelmező terved?
- 'Pontosan arra gondolok, hogy két éjszaka múlva megölöm a Tomoya klánfőnököt.'
- Igazán – nyelt egyet Navayo, de ellentétben népe sok más tagjával képes volt más szempontból is mérlegelni a lehetőségeket – akkor azt hiszem ehhez több trükkömre is szükségem lesz. Gyere és beszéljünk erről inkább odabent. Mit iszol?

Az éjszaka előrehaladtával mélyült benne az az érzés, hogy az amund nem teljesen bolond. Vállalkozása kockázatos volt ugyan, de Navayo úgy döntött nyílt lapokkal játszik: nem látta értelmét ősei legendáiból kilépett szereplővel alakoskodni. Tudott néhány gorviki családot, akik örültek és fizettek volna, hogyha a Tomoya történetet egyszer és mindenkorra letudhatják. Arról nem is beszélve, hogy az Enoszukei negyed Nagy Hármasa, az Ayashi, Oboro és Bunraku klánok az Imeko torony lerombolása óta csak az alkalmat lesték, hogy egymás torkának ugorhassanak a hatalomért.

Ebben a kránkfűstös helyzetben egy egyenes út az ifjú Tomoyához, úgy hogy tudni mikor és hol lesz pontosan valódi főnyeremény volt. Az is eszébe jutott, hogy elárulja az amundot ... pénzért ... de ezt elvetette. Volt benne valami naív egyszerűség, valami azokból az értékekből, amikből valóban megfoganhattak a keselyű hátán nyargaló *heviosokról* szóló régi mesék. Mire végeztek a terv részleteivel még volt pár óra hátra hajnalig és magának is nehezen vallotta be, de megkedvelte Ra'asheet. Barbár kalandozótársára emlékeztette, akit maga mögött kellett hagynia egykor délen.

Behelyettesítés. Ennek nevezné talán egy lélektanban járatos pap, amit érzett. Ő azonban úgy találta olyan ez, mintha megint az öregsámán jurtájában ülne a többi ifjúval és hallgatna a talányos történetekből áradó bölcsességeket. Csak ez más volt, elevenebb, valódibb. Eszébe jutott, hogy mióta a Városok Városában élt kihasználható áldozatokon és nála gyengébb tolvajokon kívül nem sok

mindenkivel közösködött. Miután a nap első fényei beszivárogtak szűk, telefüstölt szobájába, ahol ketten szorongtak két karosszékben és felkísérte a tetőre az amundot, hogy az szárnyra kapva visszatérjen a Tavernába elhatározta, hogy aznap legalább egyszer meglátogat majd egy Ellena szentélyt.

Persze a pénzért vásárolható örömök egészen mások, mint a valódiak, amit a félvér nomádok kényelmetlen ágyuk matraca alatt őrizgetett rézkarc képmással azonosítanak mostanában, de akkor is csak valami. Meg különben is, hogyha az amund terve beválik, akkor majd úgyis lesz ideje rendbe tenni szexuális kultúráját ... ha pedig nem, nos, akkor legalább nem áll az ősök elé látványosan kielégítetlenül. Eszébe jutott Eve Torozon, aki a magasban hozzá szálló heviosot várja ágyában ... s talán még róla is álmodik. Hmm, nehéz lehet amundnak lenni.

10.

Ha tudta volna, hogy ilyen nehéz lesz kibírni a jelenlétét, akkor már az első este álmában kalapáccsal veri szét a fejét. Mióta megérkezett minden éj- és napközépkor az alkarjába vágott mélyen egy vonalat. Ruhája ujját gondosan eligazította a friss seb fölött, de ez sem tartotta távol a szíve mélyén növekvő indulatot. Elveszi tőle a lányt ... elveszi tőle a Tavernát ... mindent, amiért annyit és annyira dolgozott.

Napközben nyugalmat erőltetett magára és úgy tett, mintha nem látná lopva összetalálkozó tekintetüket, az apró érintéseiket a vendégek előtt. Azon kívül a tudat, hogy minden éjjelt egy ágyban töltenek kibírhatatlan volt. Mikor napközben tűntek el és Eve kivirulva tért vissza az amunddal egyszer azt hitte, hogy a gyertyatartóval szúrja szíven valamelyiküket vagy mindkettőt ... vagy saját magát, hogy múljon el az érzés. Így se úgy se csillapodott.

Mikor a harmadik nap délutánján Eve magával vitte a szokásos harcművészeti órájára nem tudta visszafogni magát és utánuk lopakodott. Korábban is gyakran tett így és nehéz munkával utat fűrt magának a lány öltözőjéig. Korábban ezek az alkalmak kielégítették örületét és szomjúságát, de tudta, hogy ez most más volna és ha úgy is lenne már nem elég. Lemaradva, mindig egy utcával a nyomukban járt, a Taverna címerétől megfosztott köpenyében.

Az edzőterem kapujában látta őket, amint elvegyülnek a többi tanítvánnyal és együtt lépik át a szentély bejáratát. De más is feltűnt neki. Vele átellenben egy hozzá hasonlóan lapuló alakra lett figyelmes, aki csak tessék-lássék válogatott a szemben lévő kordé portékái közül és lopva olykor a tanítványok után sandított. Elgondolkodott és jobban megnézte magának az alakot: közép magas, rövidre nyírt hajú enyhén vágott szemű nő volt.

Elhatározta, hogy gondolatai elterelése kedvéért új irányt ad érdeklődésének. Tett néhány óvatlan lépést a kordé felé, amikor megfordult vele a világ. Csak azt érzékelte már, hogy valaki vadul és villámgyorsan berántja egy szűk sikátorba és a falnak nyomva torkához hideg acélt szegez. Vágott, keleti szemek meredtek rá ellenkezést nem tűrően. A sötét maszkos alak valószínűleg a másik társa lehetett, vagy valami ilyesmi. Látta a szemében, hogy pár szívdobbanás múlva elvágja majd a torkát így inkább kockáztatott.

- Ti is az amund kutya nyomában vagytok?
- Mi közöd van hozzá, Torozon bérenc?
- Nem vagyok bérenc - oldalra köpött - ha pedig a sivatagi kutya emberei vagytok akkor inkább ölj meg!
- Legkevesbé sem vagyunk azok - fogása kicsit engedett a férfi grabancán - mi vagyunk a csorgó szemek élete homokóráján.

- Ha ez így van – nyelt levegőért – akkor volna egy ajánlatom nektek.

A maszkos férfi egy pillanatig meredt rá, majd leengedte a falról és foglya a földre zuhant. Észrevette, hogy a sikátor kijáratát elállja a korábban látott nő, hogy senki se láthasson be. Nyakát masszírozva elmosolyodott, hogy a másik kettő ne lássa - *ez jobban alakul, mint azt remélni merte volna*. Felállt és beszélni kezdett az enoszukeinek, aki magában egyre elégedettebben hallgatta a Torozon Tavernájából jött férfit. Szavai olyan jövőt festettek le az amundról és célpontjáról, ami Tomoya urat is érdekelni fogja.

11.

A fehér edzőruha meglepően kényelmes volt rá, annak ellenére, hogy szokatlan. A nála alacsonyabb harcművész mester azután döntött csak róla, hogy beállhat e, miután alaposan végigmérte harmadik szemével. Végül nem is neki, hanem Eve felé biccentett sokat tudóan és elkiáltotta magát a sorakozáshoz és a rövid tiszteletadás rituálé megkezdéséhez. Ra'ashe úgy érezte, mintha egész életében ezt csinálta volna.

A monotonul ismétlődő mozdulatsorok az első két-három lendületvétel után már érthetőek volna számára, majd igen hamar kikezdték a türelmét. Fújtatva rebegett a hálát, amikor végre valami mást csinálhattak, mint az előző percekben. Eve csak olykor, a ritmusváltások szünetében pillantott felé kíváncsian. Ő sokkal természetesebben viselte a fehéret, ugyanakkor valami furcsa kislányosságot is kölcsönzött neki így, copfba fogott hajjal.

Arra lett figyelmes, hogy a szokatlanul kicsavart mozgástól hamarabb elfárad, mint korábban küzdelmek során vagy a ruh hátán töltött többórás utazásokkal. Fogcsikorgatva nyelte le a szégyenét, mikor észrevette az első izzadságcseppeket a szemébe folyni és hosszú hajszálain. Az a mód pedig, amikor a feladatok között a földön hasalva kellett saját súlyát kitolnia többször egymás után kifejezetten megalázónak tűnt az amund számára. Talán mert nem ment.

Eve persze nyikkanás és látható fáradás nélkül csinálta mindazt, amit az edző kijelölt számukra. Olykor elmosolyodott magában egy-egy gondolatra, tanítványtársai furcsa pillantásain, amivel őt és az általa hozott új *kohai*-t illették. A fekvőtámaszokat egy valódi szerzetes tudásával végezte, sőt, összezárt öklein nyomta ki magát minden alkalommal, ami láthatóan nem mindenkitől volt elvárás a teremben.

A páros gyakorlatokhoz érve Ra'ashe először megkönnyebbült, hogy végre valami ismerős, valóságos történik majd. De palástolnia kellett csalódottságát, amikor inkább csak a fontos testtájak belövéséhez használták egymást a folyton váltakozó partnerekkel. Ágyék-gyomor-fej, persze mindegyikre más és más elnevezése volt a helyieknek. Egy alkalommal elnézte a biztonságos távot és mélyebben a gyakorlótársa testébe fúrt egy kicsavart karú ütésével. Az mégis hangtalanul tűrte, csak a következő sorozatban viszonzta egy hasonlóan „pontatlan” találattal.

Ra'ashe-t mulattatta a furcsa mód, ahogyan a teremben mindenki egyazon célból izzadt és szenvedett, hogy jobb harcosok legyenek és megszokják a fájdalmak elviselését magukba zárva, némán. Az övéi között egészen más módja volt a harcosok kiválasztásának és kiképzésének. Társa, aki korábban megütötte el is hátrált tőle, mikor öntudatlan kivillantotta ragadozófogait az elképzelt képek hatására. Biztos volt benne, hogy a helyiek közül nem sokan végzik egy sivatagi korcssárkány gyomrában vagy rejtőző homoki elfektől kivéreztetve gyakorlás címén.

A páros gyakorlatok során összekerült Eve-el is. Ekkor mintha megszűntek volna a terem falai és távolibbnak tűntek az idegen parancsszavak és a monoton számolás. Mozdulataik egymás tükreként

úsztak a levegőben és attól sem riadtak vissza, hogy egy kirobbanóan kezdő támadás végül puhábban érkezen a másik fehér-puha védelmén. Egymást kerülgették, mint préda a vadászat és olykor ez a szerep felcserélődött, ahogy állást cseréltek. Tekintetük összekapcsolódott és bár testben a lehető legközelebb kerültek a különös táncban, de lélekben mindketten máshol jártak ... csak akkor is együtt.

Az edző különösen békés, mégis nyugodt hangja zökkentette ki őket a révületből, amikor meglepően közel lebegett el tőlük és megjegyezte, hogy életében nem látott még ilyen intem gyakorlatvégzést. Összemosolyogtak és ahogy tudták, úgy folytatták a gyakorlatot. Hamarosan ez is véget ért és visszatérhettek az egyikük által kivételes képességekkel végzett test emelgetéshez, amit a másikuk csak egy magában mélyen elnyomott morgással fogadott. De ez sem tartott szerencsére örökké. Majd különös feladat jött, amikor mindenki egyszerre mímelte a harcművészemester által mímelt mozdulatsorokat.

Katának nevezték, formagyakorlatoknak. Eve egy pillanatra aggódva pillantott az amund felé, hogy fogadja majd a bonyolult, de ismétlődő nehézségeket. Meglepődött, Ra'ashe az első két pontatlanabb beállítás után természetes módon tolta maga előtt megfelelő irányba a levegőt, széles terpeszbe süllyedt és kinyújtott tenyérrel mímelte a teáscsésze tartását zokszó nélkül. Magában elismerően fordult vissza saját feladatához. Nem tudhatta, hogy a mód nem új az amund számára.

Ne-Fhup, a gyűlölet művészete volt a Fekete Határ mögött élő amund nemzetségek számára. Tanulása pontosan ilyen egyszerű, de szerteágazni képes mozdulatsorokból nőttek ki később. Heviosoként már lassan kétszáz éve sajátította el és eközben ő maga is több fiatal tanítványnak adta tovább ismeretét. Többek között a Muad Munda is tőle, vele tanulta meg hogyan formázza lelke háborgó homokdűnéit a teste körül pusztító száraz viharra.

Minden formagyakorlatot egy rövid tiszteletadás rituálé zárt ... Ra'ashe elkomorult a gondolatra: az ő művészetében is, de akkor mindig több a vér. Ahogy egy hevioso nem ránt ki úgy kardot, hogy aztán ne oltsa szomját valakiből, úgy a Ne'fhup gyakorlatokat sem szokás áldozat nélkül befejezni. Amikor a lány végül elé állt a szünetben az nem is értette hirtelen a fakó fényeket a másik szemében. Itt volt ez a fehér, biztonságos világ ... és itt volt ő, aki nagyon messziről jött ide és nagyon régről.

A lány elmagyarázta neki, hogy az edzés végéig most már csak „valódi harc” lesz. Hogyha be tudja tartani a szabályokat a mester szerint részt vehet rajta. Ra'ashe biccentett és megígérte, hogy bármik is azok betartja. Egyikük sem gondolt a távolabbról őket bámuló tanítványok figyelmével, akik értetlenül bámulták a sötét sörényű lényt félig Eve fölé hajolva és az mégis kedvesen magyaráz neki. Elmondta, hogy nem szabad megölni, súlyosan megsebesíteni a másikat a harc során.

„Játék” talált rá, az amund az emberi fogalomra annak hallatán, amit a lány mondott. Elfogadta a feltételeket és zordan vigyorgott amikor eszébe jutott a korábban félrement ütésére kapott válasz. Követte a lányt a többiekhez. Azok egy kis körben állva figyelték a mestert, hogy eldöntse ki mikor és kivel kerül sorra. Kegyes volt, mert Eve-t és Ra'ashe-t nem állította össze. De külön-külön mindegyikükkel sorozott. A lány egy-két ügyes és egyenes támadása még talált is volna, de az amund jóformán levegőért kapkodva védekezett, s csak a tapasztaltabb tanítványoknak tűnt fel, hogy bár komikus volt a harc, edzőjük tényleg komolyan próbálkozott és mégsem talált.

Az alkalmat egy újabb rituális elmélyedés zárta le. Hosszú sorban ültek az elcsigázott tanítványok a mester mögött, de mégis átszellemülten gondolták végig csukott szemmel. Ra'ashe nem mert elmerülni a meditációban, kissé előregörnyedve küzdött a lábai felől érkező sajgással, ami ellenkezett az ellen, hogy egész testsúlyával rajtuk üljön. Az edzés véget ért, s mint amilyen rendezetten érkeztek legalább éppoly felszabadulva rohantak sokan az öltözőbe. Az amund lassabban cammogott a kijárat felé.

A harcművész mellé lépett, mielőtt kilépett a kapun. Látszott rajta, hogy feszélyezi a másik jelenléte, de mellette szót, hogy egészen jól tűrte. Elmondta, hogy mit érzett a harcuk közben, hogy valamit visszatart az amund, valamit nagyon mélyen odabent és hogyha, kiengedné, akkor sokkal jobb harcos lehetne. A kijáraton keresztül látta Eve-t a barátnőivel beszélgetni és távolodni ... hihető emberi környezetben. Azt válaszolta, hogy *'ami benne van azt hűvös helyen forró napokra tartogatja'* és megköszönte az okítást, majd kilépett a kapun. A harcművész szinte csak ekkor engedte ki azt a levegőt, amit az edzés kezdete előtt a tüdejébe szívott.

12.

A csillagok másként viselkedtek az égen, már régen fent ragyogtak, amikor a Taverna felé indultak. Egymás kezét fogva gyönyörködtek a szokatlan jelenésen. A mögöttük és előttük csivitelőkről alig-alig vettek tudomást. Észrevétlenül hagyták őket maguk mögött. Az amundok által Hafet Hepernek nevezett csillagkép sápadtan ragyogott csak, szinte a többi háttérben. Ra'ashe tudta, hogy mikor legutóbb kigyúlt lángba borította a Sötét Együttállást követő háborúval a délvidéket. Borús gondolatait viszont azonnal elűzte egy pillantás Eve-re, aki maga is a földről csodálta az eget.

Az emberek Hollónak nevezték ugyanazt a csillagképet, s annak a tollas madárnak, bár aránytalanul kisebb volt, mint egy ruh, hasonlóan rossz megítélése volt az előjelek és babonák világában. Ma este mégis tehetetlenül és ártalmatlanul függött felettük. Az ilyen pillanatokban a halandó hinni képes, hogy nem irányítják a tetteit és sorsát égi akarattal, hogy saját kezében van boldogulása kulcsa. Ilyenkor semmi sincs, ami megcáfolná legrejtettebb vágyaink beteljesülését.

Szemben velük jött egy érdekes páros is. Egy vörös ruhás kreol bőrű lány és egy fehér öltözetű északi bajvívó. Ők is az eget fürkészték és majdnem összeütköztek egymással így négyen. Az utolsó pillanatban torpantak meg és összemosolyogva kerültek ki a másik útjából. A maguk törvényei szerint talán éppoly tilalmas és szokatlan konstelláció voltak, mint Eve és Ra'ashe. Egymástól távoli, hideg fények különös képet alkotó egysége. Ezen az estén mégsem lepődött meg senki semmin.

„Mennyi kérdés mennyi féltés, sok értelmetlen áldozat.”

Az eltelt napok után a Taverna népe sem tulajdonított akkora jelentőséget a visszaérkező párnak. Szinte észrevétlenül suhantak át a padok és asztalok között, hogy a lépcsőkön emelkedhessenek a szobák magasságába. Elhalkult mögöttük az esti ricsaj és kiáltozás, amikor Eve lakosztályának ajta becsukódott mögöttük. A Vörös Hold mámoros fényvel sütött be az ablakon, zubogó hang csendült a lány személyes fürdőjéből. Csalogató hang ... élvezetek fanfárja ... fülben dobogó vér dallama.

„Te drága perc, te büntelen te tiszta nem idézhet semmi már.”

A lány a zuhany alatt állt, mikor a férfi mögé lépett. Izzadságuk sós ízét sem hagyták egymás ajkáról a víznek lemosni. A Vadászok Holdjának fénye utat talált hozzájuk a mosdókagyló fölötti tükrön keresztül. A szobában már egy nyitott doboz dallamai fogadták őket amikor beléptek. Nedvességtől csillogó testüket csak ezek a régen fakeretbe zárt szólamok takarták el egymás elől, ahogy a lassan táncolva kergetőztek, majd az ágyra vonták egymást.

„Gombostűre szúrva szépen ezernyi színes pillanat.”

A két vörös fényű test elválaszthatatlannak tetszett egymástól. A halántékig metszett szemben ragyogó izzás is egészen másnak tűnt így kívülről és belülről is. Talán valóban karmazsinná változott ekkorra. A lány kibomlott haja még őrizte az elmúlt napok illatát és éjszakáinak várakozással telt emlékét. A látszat néha csak és ekkor azt mutatta, hogy két egymásnak való, hasonló korú lény a legszentebb kötődést élhet át, ami halandóknak adatott és istenek által irigyelt érzés.

„Az idő, ha megdermed a képen az öröm talán itt marad.”

Az egység újra összekovácsolta a lelküket és érzelmeiket. Ebben az állapotban nem voltak titkaik egymás előtt. Nem voltak kétségek és hátsó gondolatok. Az amund ebben a pillanatban nem volt túl gonosz, hogy hazudjon és a lány elfeledte ember voltát is a férfi karjaiban, ahogyan a sötét sörénybe túrt és kebleire vonta annak gazdáját. Ra'ashe megszabadult a múlt koloncától és csak a jelenben élt, úgy érezte láthatatlan súlyától megfosztva emelkedik egyre magasabbra a lánnyal, Ev után és a kedveséért.

A távolról közeledő csörömpölés és kiabálás ebben a süket és vak állapotban csapott le rájuk váratlanul. Ragadozó ösztönök és évszázados gyakorlat edzette izmok rántották vissza az amundot a valóságba, ezzel a múlttal és jövővel terhes jelenbe. Fejét oldalra kapva hallgatózott, majd védekezően felugrott, hogy testével takarja Eve meztelenségét bármitől, ami az ajtón túlról érkezhetsen. Az ágy mellé készített vért melőlle kapta fel fegyverövét, rajta a széles pengéjű rövid karddal.

Felemelkedett az ablak előtt és hallotta, hogy mögött a lány is készülődik. Sietve kaptak magukra könnyebb ruhadarabokat, majd együtt léptek az ajtóhoz és Ra'ashe lökte ki, hogy meglepjen bárkit, aki ott állnak. Majdnem elsodort egy szolgát azok közül, akik a folyosón álltak és együttes erővel próbáltak egyenesen tartani egy láthatóan elázott ember férfit. Eve átsuhant Ra'ashe karja alatt, hogy megtudakolja mi történt.

Mint kiderült az egyik vendég még sohasem ivott semmilyen szeszt, de éppen ezen az estén döntött úgy, hogy fog. Az eredmény magától értetődő volt. Az amund némán segítette a többieknek kicipelni az udvarra egy oldallépcsőn a szerencsétlent, hogy végül egy itatóban kiadhassa magából minden mérgét és helyére friss víz kerüljön. Hangosan óbégatott, miközben Ra'ashe némán tartotta, Eve pedig engedetlenséget nem tűrően irányította a szolgák összehangolt munkáját. A csillagok gúnyosan ragyogtak fölöttük.

A lánynak büntudata volt. Arra gondolt ez nem történhetett volna meg, hogyha annyi figyelmet szentel a hétköznapiaknak mint eddig. Kötelességei voltak és elvárások vele és családja nevével szemben. Ezeket feledte el, amikor ébren és álomban töltött óráit másnak adta inkább. Valaminek és valakinek, akinek csak jelene volt az ő számára, de múltját nem ismerte és a jövőjükre gondolni sem mert eddig a pillanatig. Ez a józanító pillanat viszont kellett, talán szükségszerű volt.

A lány biztató mosolyát elérte az amund. Őt is hasonló érzések kínozták, mélyen. Az istenek jelet küldtek a számára, esélyt adtak, hogy a tilalmas vágyainak gátat szabjanak. Talán több is volt ez annál: személyes irigységüknek adtak testet. Kitelik tőlük, ők nem feledik el önnön gonoszságukat egy gyönyörű szempárért egy szívdobbanásnyi időre sem. Még így is kegyesnek bizonyultak: Tomoya emberei is lehettek volna, a fenyegetésként megnevezett Arashikage gyilkosai.

Hibázott. Beleélte magát a sosemvolt szerepbe. Ha őszinte volt magával bevallhatta, még azt is elfeledte hány napjuk maradt erre a ... Nem hibázhat többet, legközelebb talán valódi veszély áll majd az ajtajuk előtt, mikor ő elfeledi ki ő és kik az ősei. A Városok Városában minden és mindenki fajtája ellensége volt a háború óta, ő pedig letolt ágyékkötővel andalgott egy kígyófészekben mámorosan. Felborzolt sörénye lassan kiegyenesedett, ahogyan döngő léptekkel lassan visszafelé követte a lányt szobájába. Mert az az övé volt, ő ide tartozott ... az amund pedig nem.

Mégis követte a lányt, amikor az behívta maga után. Talán értett valamit abból, ami a férfiben zajlott le ... talán saját érzéseit palástolta kedvességgel ... talán az Egység tartott még közöttük tovább tudat alatt. A doboz időközben magától csukódott be és csend ereszkedett a szobára, ahogy minden

beborított az éjkozép sötétsége. Akkor is, vakon is egymás érintését keresték, de ekkor már önmaguk voltak ... két különálló lény ... más nemből ... más fajból és más világokból.

- Nem így képzeltük el, igaz? – kedves hang, megtöri a lélek sötétségét.
- 'Olykor ... az álmok is képesek megcsalni minket' – válaszolta a férfi.
- Mennyi időnk lehet még hajnalig? – kérdezte a lány.
- 'Nem tudom. Nem mindig hittem, hogy eljön.'
- Bárcsak ... bárcsak sohase jönne el.

13.

Negyedik nap. Ra'ashe egyedül ült a szobában az ágy előtt, szemben a napnak. Lehunyta szemét és régen tanult légző gyakorlatokkal kereste magában a megfelelő érzéseket ahhoz, amit tenni készült. Ahmit meditáció. Látszólag nem sokban más, mint amivel a harcművészek kezdik vagy zárják az edzéseiket. A célja azonban merőben más volt. A test és lélek összehangolásán túl az erekben rohanó ősi véren keresztül jutott el ezzel a beavatott amund abba a tudatállapotba, amivel megtisztíthatja az elméjét fájának egységéből maradt idegen érzésekkel.

S hogyha már ezzel végzett, pontosan tudva, hogy kicsoda és micsoda ő, úgy újra megkereshette az utat őseihez, kollektív emlékeikhez, tanácsot kérve mindazoktól, akiknek dalára emlékezett, pedig testük már minden élő számára halhatatlan volt ezen a világon. A láthatatlan szellemkezeken lépkedve pedig csatornát nyitott egy másik, a valóságban mérőföldök ezreire tőle élő és létező elme érzéseivel. A Muad Munda pedig meghallotta szavát.

Előbb összehangolták kettejük személyét, a külön töltött idő tapasztalatait és benyomásait. Érzelmek magas hullámokként csapódtak egymásnak egy száraz mederben, hogy az asztráltesteket kikezdő robajlás után nyugodt víztömeg felett lebegve már úgy társaloghassanak kivetüléseik, mintha csak egyetlen test egyetlen érzelmeiről szólnának egymáshoz. Arcuk még ebben az emberi felfogástól távoli helyen is hasonlatos volt egymáshoz.

„Ra'ashe, mesterem és tanítóányom.”

„Nu'golie, tanítóányom és mesterem.”

„Könnyebbnek képzeltem szabadságodat, amit tőlem kaptál.”

„Könnyebb volt melletted és érted harcolni, Muad Munda.”

„Nehéz teher magunkért tenni, amikor szolgálatra születtünk.”

„Minden lehetséges ...”

„... mert semmi sem lehetetlen.”

„Szükségem van rá, hogy tanácsot adj.”

„Mintha tőled kérnék magamnak.”

„Amiért elhagytam a sivatagot ...”

„... ugyanaz, amiért annak idején a sivatagba jöttél.”

„Az ősi szent tilalmak, ami a másfajúakra vonatkoznak ...”

„A Kötődés maga szent és ősi, ami nem áll tilalom alatt.”

„De ő egy ember, tiszta és büntelen.”

„Te pedig félsz megosztani velem igaz valódodat.”

„Nem akarok többé a Veszett vad lenni.”

„Azért engedtelek el, hogy ne kelljen annak lenned. Én sem mindig voltam a Sakál.”

„Nem tudnám elviselni, hogyha meglátja igaz valómat.”

„A Kötődést nem szakíthatja szét az igazság.”

„Ebben az esetben igen.”

„Te alakítottad úgy az eseményeket, hogy ez számítson. Követ dobtál a vízbe.”

„A lány meghal, hogyha a Veszett Vad nem védi meg.”

„Te pedig belepusztulsz, hogyha nem vállalod fel önmagad.”

„Mi lehetek én neki azután? Mi vagyok én most így?”

„Pontosan tudod, hogy mivel szelídíthető meg az El-Dzsiah, a sivótag száraz vihar ...”

„Hideg helyen forró napokra tartogatom ...”

„Ismered a válaszokat ...”

„Ezért nem merem feltenni a kérdéseket.”

„Közöttünk mindig lesz helyed, Ra'ashe.”

„Semmit sem adhatok a népnek, amivel kiérdemelném.”

„Az istenek és ősök legyenek veled, bárhogyan döntesz és bárhogyan alakul.”

„Az istenek és ősök távol vannak ettől a helytől.”

„Te mégis ott vagy és benned, veled mindannyian.”

„Nu'golie.”

„Ra'ashe?”

„Mindent köszönök.”

„Repülj, heviosom. Repülj.”

14.

Eve Torozon visszatért a napi teendőihez. Fáradhatatlanul nézte át a jegyzékeket és utasította rendre az elszemtelenedett beszállítókat. Egy kézmozdulatával küldte szolgálai hadát faladatukra és kezdett bele a számvevés monoton teendőibe. Ujjai között ismerősen pörgött a toll és megnyugtatta a szokott terhek nyomása vállán. Könnyebbnek érezte őket. Méregzöld ruhájával tiszteletet parancsolt az ivó népe előtt is, alig merték zargatni kéréseikkel, akkor is csak halk szóval és türelmesen.

A raktárba indult, hogy ellenőrizze a valós készleteket a leltárral. Fél emeletnyit haladt le a borospincébe vezető lépcsőn, mire a fordulóban a polcokkal teli terembe ért. Meggyújtotta az odakészített lámpást és megindult a sorok között. A lenti csend megnyugtatta kissé, a levegőt is egyenletesebben vette már. Így itt nem kellett annyira tartania a látszatot. A negyedik tétel után hátát egy rekesznek vetette és az imbolygó lámpa fényébe nézve suttozta.

- Ra'ashe.
- Van megoldás minden problémádra, asszonyom – a váratlan hang a polcok közötti árnyak közül érkezett, s a lány megriadt a szavak kriptahideg határozottságától. Megemelte a lámpást, hogy jobban láthassa a szikrázó szemű férfit a faszor mögött.
- Első Szolga, nem is tudtam, hogy másvalaki lent van.
- Nevem is van, úrnőm – indult el a polcrendszer vége felé a férfi, hogy megkerülje – biztos vagyok benne, hogy el nem felejtetted és, hogy ezután mégúgysem fogod.
- Miről beszélsz?
- A Taverna és a te sorsodról. Arról a veszedelemről, amit az a MÁSFajú hozott ide. Arról beszélek, hogy elveszíthetsz mindent, hogyha nem kéred a segítségemet.
- Még mindig rébuszokban beszélsz ... – figyelte a lány, ahogy az Első Szolga egyre közelebb ért.
- Azért jött vissza, hogy befejezze amit egykor elkezdett: családod romlásba döntését.
- Hazudsz! Ez nem igaz. – fakadt ki a lány, de a férfi csak keserűen nevetett.
- Nem gáncstalan lovag ő, asszonyom. Tudom, hogy kinek dolgozik és azt is, hogy mit ... de ez utóbbiról szerintem neked sincsenek kétségeim. Én sem csak a Tavernát féltém és mindazt, amit másoknak jelent. Te vagy veszélyben tőle, Eve.
- Ne merészelj így beszélni velem – sziszegte a lány, mert a férfi önnön félelmeit fogalmazta meg a lehető legkegyetlenebb szavakkal.
- El fog hagyni, ahogy elhagyott annak idején is. Csak bánat és üszkös romok maradnak utána!
- Halgass! – rivalt rá a lány és szabad kezével csattanós pofont adott a férfinak.

Az hüledezve kapott az arcához, s meglepődve nézte a kezének véres foltját. A lány színes körmei mély barázdát húztak homlokán, alig kerülve el szemét. Már nyitotta volna száját, hogy választ adjon erre a sértésre, amikor léptek hallatszottak a pincéből és két szolga alakja tűnt fel, akik egy nehéz hordót cipeltek. Kérdőn pislogtak a raktár félhomályába, de csak annyit láthattak, hogy az Első Szolga engedelmesen meggörnyed Eve Torozon előtt, majd távozik felfelé a Tavernába.

Kérdőn néztek úrnőjükre, mert mindketten biztosak voltak benne, hogy valami furcsa hangot hallottak korábban, de végül inkább folytatták nehéz útjukat. Az elmúlt különös napokban ennél több szokatlan dologhoz hozzászokhattak már, ez pedig még nagyon kevés volt, mindazokhoz képest. Eve magára maradt a leltárral és az imbolygó lámpás fényével, de mégis tanácstalanul állt egyedül a hideg sötétben.

15.

'Először az életemben azt akartam, ami a bölcsek szerint sosem tart örökké és nem lehet ígérni, sem jobban maradásra bírni, mint a napfényt, de nem akarok meghalni úgy, hogy ne érezném a melegségét az arcomon.' – délután a Vörös Kiméra Teaházban.

'Hová tűnik a hangunk, hogyha meghalunk?'

'Ne változz meg, soha ne változz meg.'

16.

A betegszoba nehéz levegője nem változott az eltelt időben. Legalább annyira fojtogatta, mint amikor először látogatást tett itt. Az idős Torozon éppúgy feküdt ott kiterítve, mint ahogy előzőleg a szolgák hagyták. Tekintete a plafon gerendáit fürkészte és ki-kihagyva szuszogott légzés gyanánt. Olyan volt, mint a Taverna lassan hűlő, de még dobogó szíve. Ahogy az amund közelebb lépett kiszárad ajkai kinyíltak.

- Az étel – és itallap árai nem képezik alku tárgyát.
- Meg kell bocsátanod azért, amit tenni készülök, barátom.
- Hitel és pénzváltás nincsen.
- Ez most egy kicsit fájni fog – ült le az öreg jobbára és kezébe vette a lassan üresedő teáscsészét. Kiöntötte belőle a sötét, szúrós folyadékot, majd a ruhája rejtékéből egy apró fiolát vett elő, amiből azúrszín anyagot töltött az edénybe – A kék skorpió mérge ... előbb megszabadít majd téged a romló hús börtönétől és majd az életedtől is. Azonban a kettő közötti időben visszakapod mindazt, amit elveszettnek hittél és amit hiába kerestek szemeidben a fajtád gyógyítói. Visszakapod a lelkedet.

Megemelte az öreg Torozon halántékát, majd a szájába diktálta a különleges folyadékot. Visszaengedte a fejét és felállt az ágy mellől, hogy a végébe állva figyelje a változást. Először nem történt semmi. Aztán az öreg szemei körül sötét árnyak jelentek meg, mintha a bőre alatt az erek gyökerekként kezdtek volna hirtelen növekedésbe. A teste fektében megfeszült, mint az íjhúr és hangos nyögésekkel jelezte, hogy iszonyatos fájdalmakat él át. Az amund megengedett magának egy gonosz mosolyt: tény, hogy nem egy émelyítő gyümölcspárlat, de az öreg Torozon mindig büszke volt rá, hogy bírja az italt.

A rángatózás befejeződött és az idős ember egy tiszta sóhajtással visszasüppedt a kifeküdt ágyba. Szemei lecsukódtak és körüle eltűntek a sötét erek. A kék skorpió mérge hígítva is halálos veszedelem, akkor csak a lélekre van különös, erős hatással. Olyan formán felerősíti az érzéseket és vágyakat, áthágva minden erkölcsi és etikai gátat, így az embereket megfosztják akaratuktól, hogy az amundokhoz hasonlóan csak az ösztöneik hajthassák őket. Ebben a hígítatlan, tömény formában pedig a hatás, egészen más volt.

- MEGÖLTED A FIAMAT! – ugrott neki az ágyból Torozon, mint akit katapultból lőttek ki. Együtt csapódtak a szemben lévő falnak. Az öreg testét földöntúli erő járta át – El kellett temetnem a saját fiamat! MIATTAD!

Az őrzőgés percekig tartott. Ütötte és rúgta Ra'ashe-t, aki csak alig-alig védekezett a támadások ellen. Végül mindketten a fal tövébe roskadtak, ki véres ököllel, ki vérző arccal. Lihegve méregették egymást. Torozon sírni kezdett és könnyei, mint az évek óta gátolt folyam, keserű cseppekként folyt végig az öreg arcán. Értetlenül nézett a vele szemben ülő amundra, aki lehajott fejjel hagyta, hogy a másik kitöltse minden elfojtott indulatát.

- Hogy voltál képes rá?
- 'Másra képtelen lettem volna' – emelkedett fel az amund és letörölte arcáról az orrából szivárgó vért – 'Most viszont a lányodnak mindkettőnkre szüksége van, hogy megmentse az örökségedet.'
- Tartsd magad távol a lányomtól te szörnyeteg. Takarodj a házamból! Saját kezűleg öllek meg, hogyha valaha visszatérsz.
- 'Az istenek bölcsőbbek annál, hogy ezt megengedjék nekünk' – suttogetta.

Az ajtó kitarult és két szolga nyomult be a szobába középük. Elképedve néztek a kitisztult tekintetű fogadósra, aki felemelkedett az ágy mellett. Mögöttük Eve érkezett és ő is értetlenül kapkodta

tekintetét, hogy az egyik, hol a másik férfit. Apjához rohant és átölelte, levegőt is alig kapott döbbenetében, hogy visszakapta. Mégis megborzongott, amikor hallotta Ra'ashe-t távolodni tőlük. Túl súlyos, túl nehéz lépések voltak.

- Hogyan lehetséges ez, mivel hoztad vissza a homályból? – kérdezte nagy szemekkel.
- 'Az egyetlen ember, aki el tudja neked mondani KI vagyok, az ő az. Pontosan tudja.'
- Hová mész? – követte a lány a folyosóra a *hevioso*-t – Mégis elhagysz újra?
- 'Felejts el engem' – villant rá az azúrkek szempár – 'Más világokhoz tartozunk.'
- Nem mondhatod ezt – üldözte végig az ivóig a lány az egyre gyorsabban haladó férfit.
- 'Bölcsebb lett volna, hogyha sohasem jövök vissza, szerencsésebb lett volna sohasem találkozunk.' – fejének mozdulatára kiléptetett a rukh-madár az istállóból.
- Miért, ki vagy te, akit nem érthetnek meg, kinek hiszed magad, akit nem lehet elfogadni?
- 'Vesztett vadnak' – mordult Ra'ashe és a nyeregbe lökte magát – 'sosem voltam más, sosem vagyok más.'

Dühödten fordította a madarat a kapu felé, nem vette a fáradságot, hogy teret nyerjen a lendülethez. A rukh alig kapaszkodott fel olyan magasságba, hogy ne sűrölje a cégért égbe emelkedés közben. Eve Torozon egészen a kapuig követte őket futva és tekintetével azután is. Megtámaszkodott a kerítés oszlopában és tanácstalanul harapott az ajkába. A földön egy rukh-tollat pillantott meg, amit a még mindig lengő cégérral való találkozás foszthatott meg a gazdájától. Felemelte a koszból és visszanezített a Taverna felé, aminek ajtajában megjelent a régen elveszettnek hitt apja.

17.

- 'Minden készen áll az estéhez?'

- Igen, ó, legfelsőbb lény. A koldusok az utcán, a nyíl a húron van ... most már csak várunk kell.

Interess Navayo szobájában megállt a Városok Városának melege. A por szinte harapható volt minden lélegzetvétellel. Az amund még ezen a szűk helyen is képes volt fel alá járkalni türelmetlenül. Arany vértjének eresztékeiben a rukh tollak idegesen remegtek, palástja körbeforgott vele, minden egyes ívnél. Az ifjúsámán értetlenül figyelte a másik tehetetlen dühét és nagyon, nagyon hálás volt azért, hogy nem ő lesz a célpontja, amikor majd kiereszti. Könnyű városi öltözetet viselt és származásáról vonásai mellett csak hímszett bőrmellénye tanúskodott.

- 'Nem illet engem ez a megnevezés.'
- Ez csak gúnyos élcelődés volt a részemről – próbálta oldani a feszültséget.
- 'Bármi is az, nem illet engem.'
- Fussuk át újra a tervet inkább jó? – a kis asztalon a hamutál mellett hevenyészett térképet terített ki – Tehát, mikor te bejutsz a toronyba feltételezzük, hogy eljutsz Tomoya színe elé. Azt mondod láttál ott egy erkélyt legutóbbi látogatásod során. Ha szerencséd van nem ugrasztja a nyakadba a plafonon kapaszkodó *sinobikat* és akkor kicsalod az erkélyre.
- 'Igen, kicsalom'
- Remek, tehát ekkor én a szemben lévő házak tetején lapulok meg az íjammal és abban bízva, hogy többre emlékszem kultúrára a származásnál lelövöm őt – hangja elcsuklott ennél a pontnál, mert tudta számára ez a történet legveszélyesebb szakasza – a koldusaim ellepik a torony környékét és feltartanak mindenkit aki azelőtt jönne ki a merénylő nyomait kutatni, mielőtt egészséges távolságra érek. Nemde?
- 'Pontosan'
- Az egyetlen amit nem teljesen értek ebben az az, hogy TE hogyan fogsz kijutni onnan miután bárkinek is feltűnik az uruk halála. Ha bárki lesz még ekkora veled a szobrok között, akkor

csak erővel juthatsz ki és tudom, hogy isten meg démon sokminden más vagy a legendák szerint, de akkor is ... – kérdően nézett fel a dühtől mélykék szemekbe - ... ez még neked sem sikerülhet.

- 'Veszett vad vagyok'
- Tudom, ezt is mondtad már. De hogyha esetleg valahogy mégis megsejtették, hogy mire készülsz akkor az egésznek semmi értelme nem lesz. Tomoyáig sem jutsz el és mind meghalunk. Ez a lehetőség pedig annyira nem tetszik nekem. Miért vagy ennyire biztos a győzelmünkben?
- 'Ugyanazért, amiért a Veszett vadnak hívnak' – ragadozómosoly villant a redőnyök árnyékában – 'Nem számít, hogy élek e vagy meghalok'
- Hát ez aztán tényleg lelkesítő volt – jegyezte meg a nomád, miután pár pillanattal később újra levegőhöz jutott az amund kijelentése hallatán – És mit szólna ehhez a kedves Torozon? Azt hittem titeket gyengéd szálak fűznek egymáshoz ...
- 'Igazi, örületes, mély és őszinte ...' – morogta Ra'ashe, majd behuppant a másik fotelbe.
- Fontos neked, nem igaz? – Navayo az elmúlt napokban jobban megkedvelte szörnyeteget, mint gondolta volna. Naívnak, büszkének és gyerekesnek tartotta, persze. Mégis ... volt valami a lelkében, ami arra az időre emlékeztette, amikor még nem volt ekkora gazember.
- 'Hogyha azt hiszed meghalhatsz ma este és ez neked ... kényelmetlen, akkor miért csinálod?'
- Hogy én? Örülök a kérdésnek, köszönöm. – értette, hogy Eve Torozon nem lesz az utolsó napjuk témája – Részemről megtiszteltetés egy ilyen nemes fenevad oldalán meghalni és hogyha őseim szellemei kérdezik, hogy mi ölt meg, akkor majd büszkén mutatok rád.

Az amund a gúnyosan vigyorgó nomádra nézett értetlenül és egyszerre nevettek fel. Keserűn, de egyre tisztábban és őszintébben. Odakint a Vörös Hold megkezdte esti vándorútját jelezve, hogy a negyedik nap is elérkezett a végéhez. Pár órával később szedelőzködni kezdtek és a nomád az utcára indult, Ra'ashe pedig a tetőre. Utoljára még biztatóan megszorították egymás alkarját, majd nekiláttak megölni a Városok Városának egyik leghatalmasabb emberét.

18.

Gyalogszerrel lépte át az Enoszukei negyed határát. Gondja volt rá, hogy mindenki láthassa, aki akarja. Méregzöld palástja úgy vonult mögötte, mint egy baljóslatú sereg. Sötét sörénye indulatos lépteitől hullámozott. Vértjének zörgését elnyelte minden egykori rukh madarának egy-egy tolla. A száraz évszak a helyieket sem kímélte: kifulladásra húzódtak frissítő italért teraszos teaházakba és csak csendben figyelték a különös alak vonulását.

Egyenesen a toronyhoz ment, amit nem tudott eltéveszteni, így a földről sem. Lassan emelkedett fölé, ahogy a legszélesebb úton szinte egyedül ballagott végig, társaságát alig törte meg olykor egy-egy elhaladó bőrpáncélos kalandozó vagy rákózott vértezetű őrjárat. De aki csak egyetlen pillantást vetett az arcára, annak elment a kedve tőle, hogy akárcsak a közelébe menjen, nemhogy megszólítsa vagy feltartóztassa.

„Most haggy el gyorsan, most győzz le engem most dobj el mint unt ajándékcsoját amíg megsebezhetesz. Amíg kitart még alvó ősz hitem és maradék eszem és nem építem ujját tornyos falaim hogy körük húzzam a bánat árkait, hogy dobokon dobogjam világgá a hírt, hogy megint harcra készen várom ki a hajnalt. Váramat többé meg nem töri ember.” – idézte fel az elmúlt éjszakákat kísértő szavakat a lány ágya melletti dobozból.

Elérte negyed középpontjában álló Imeko torony terét. Szembenézett az egykor magasabb, azóta megtört és megint fenyegető árnyékot vető épülettel. Egy pillanatra megállt. Elképzelte, amint valahol a mélyén Tomoya gúnyosan számolja a perceket és várja őt. A Vörös Hold már túlbukott a torony

mögött és kevesebb, mint egy órát hagyott éjközépig. Sörényét felborzolta, kardját hüvelyében meglazította és utoljára ádázul elvicsorodott.

„addig nevens, amíg megteheted”

A fémkalitka gépiesen emelte őt fel a köpenyes alakkal egyetemben. Ugyanaz a szolga volt, ugyanaz az amund. Ugyanaz az oszlopos terem tárult elé, amikor kilépett a ketrecből. Nem csodálkozott, amikor a kopasz meghajolva elsuhant mellőle. Ismét elindult az enoszukei isteneit ábrázoló szoborcsarnokban. Valahogy üresebbnek érezte a termet, mint legutóbbi látogatása során. Valahogy mégis veszedelmesebbnek.

Tomoya a sárkány figura előtt állt és vele szembefordulva várta. Arcán nyoma sem volt gúnynak, sokkal inkább olyasvalaki tekintet, aki az élet minden kérdésére tudja a választ és élvezzi, hogy mások még nem. Nem szólt, nem mondott semmit. Nem gúnyolódott vagy kérte rajta számon beteljesítetlen ígéretét vagy a Torozon lány fejét. Egymás szemébe néztek és mindketten értették a másikat. Tomoya biccentett és jelére a szobrok mögül rákpáncélos, lándzsás alakok fordultak ki, legalább egy tucatnyian.

Hangos csatakiáltással rohantak Ra'ashe felé, aki legalább olyan gyorsan mozdult és küzdőállásba süllyedve lecsatolta nehéz palástját. Mielőtt az a földre hullhatott volna máris előkapta a vértje hátában lévő közepes kerek pajzsát és védekezően a lándzsák felé fordította. Azok lendületét megtörni ugyan nem tudta, így amikor három érces hegy egyszerre kondult neki kétlábnyt csúszott hátra mozdulatlanul.

„Igazi, örületes, mély és őszinte ...”

Elég ideje volt, hogy combtokjából kirántsa kardját. Az olajozott csapágygolyókon zümmögve csúszott elő a fém cápafogakkal terhes súlyos *meneth*, az amundok embernél ősi fegyverzete. Helyben fordulva kapta oldalához a pajzsot, amiről egy újabb lándzsa csúszott le, majd a karddal eltörte az addigi három szálfegyvert. A harcosok rohama megtörtént, elkezdtek körülvenni a heviosot. Hitték, hogy főlányuk teljes a létszámukkal és a hosszabb fegyvereikkel.

Ne-fhup, a gyűlölet művészete. Látván látva senki sem mondhatja meg, hogy van benne bármiféle rendszer vagy szabályosság. Mégis a hirtelen kirobbanó, absztrakt mozdulatok egyszerre lepik meg, csonkítják meg egy életre és ölik meg az ellenséget. A cápafogas kard egy pillanatra elakadni látszott az egyik harcos testében, amire mindenki közelebb tolult. Az amund viszont vad ordítással pajzsával csapott rá az elakadt fűrészfogra és ezzel a harcos felsőtestét vértestül, csontostul kettévágta.

A pajzs faforgácsná változtatta a büszke lándzsákat, a *meneth* életeket vett el sorra. Halálsikolyok töltötték meg az oszlopos termet, de az enoszukei istenek képmásai szenttelenül figyelték híveik pusztulását. Tomoya biztonságos távolságból körözött a harctól és egyre elragadtatottabban szemlélte az eseményeket. Mikor a *meneth* artériáit tépett fel tapsolt is a magasba csapó vér látványától.

Az utolsó két lándzsáját vesztett harcosnak még maradt annyi ideje, hogy kardot húzzon az amund ellen és összehangolt támadással vetették rá magukat. Az ívelt pengék csengve pattantak le a vértől sorra, de védték is a fűrészfogak lapos támadásait. Összevillanó pillantásuk nem kerülte el az amund figyelmét. Az egyikük önfeláldozóan a *meneth* pengéjére ugrott, hogy lefogja, ameddig a másik a díszes pajzs anyagát hasította ketté egy kiáltással ötvözött csapással.

Használhatatlanná vált eszközét az amund egy fordulás közben leoldotta és süvítve ellenfelére hajította, az azonban könnyedén kitért előle. Az ívelt kard biztos távolságból apró sebeket tépett Ra'ashe testébe a horpad vértlemezek résein át és a védtelen oldala felől. Fájdalmasan felhördült egy

mélyebb szűrástól, ami felbátorította a harcost, hogy bevégezze a munkáját. Elég közel jutott, hogy halálos dőféssre lendüljön közvetlen közelről az amund szíve felé.

Ra'ashe védekezés helyett azonban két kézre fogta a kardját és egy ádáz mosollyal megnyomta annak keresztvasa helyén lévő ősi vésetet. Egy halk kattánás volt csupán, amikor a meneth pengéje félrecsúszott és két vékonyabb karddá alakult a kezében. Az enoszukei nem volt képes visszafogni támadását a döbbenettől, így a nyakánál összezáródó fűrészfogas pengékbe rohant. Nedves, recsegő hang következett, majd a sisakos fej egészen a Tomoya klán vezetőjének lába elé gurult.

Ra'ashe lerázta kardjairól a ragacsos vért és fenyegetően a torony ura felé fordult. Vértje alól apró vérpatakok fakadtak, válláról lenyúzták, az aranszínű domborműveket és a tollak közül is több hiányzott. Az arca pokoli keveréke volt a ráfröccsent vérnek és az erkély irányából beragyogó Kék Hold tükörképének. Haja csatakosan ragyogott a gyér fényben és léptei sem voltak olyan egyenletesek, ahogyan szeretne volna.

- Ez valami egészen csodálatos volt, értem már miért rajongott érted ennyire apám – ujjongott Tomoya, miközben lassan az egyetlen kijárat, az erkély felé hátrált.
- 'Apádnak volt becsülete!' – köpte a szót némi vér és köpet kíséretében az amund.
- Valóban méltó vagy a címedre Halál Nagymestere – mosolygott elismerően az enoszukei – azonban ez vajmi kevés lesz ahhoz, hogy megmentsd a lányt.
- 'Meghalsz és ezzel vége' – terelte a vesztés helyzetbe került klánfőnököt.
- Nem egészen, a halált elfogadom és nem félem a kezeidtől – állta az amund tekintetét – hovatovább volt egy olyan megérezésem, hogy nem teljesítet a kérésemet ... annyira sem, mint egykor atyámét ... akinek, tudom tudom, volt ... becsülete.
- 'Atyád emlékére való tekintettel lesz gyors és tiszta halálad'
- Ezt megköszönöm, atyám nevében is, átadom majd neki – lépett fel az erkélyhez vezető lépcsőkre Tomoya – viszont, ami a lányt és a sorsát illeti ... attól tartok elkéstél.
- 'Miről beszélsz ember?' – förmedt rá Ra'ashe.
- Arról, hogy az Arashikage órákkal ezelőtt elindult, hogy leszámoljon a Torozonokkal egyszer és mindenkorra – nevetett fel a férfi – most félszáz hozzád hasonló hidegvérű gyilkos halad feléjük, akiket nemhogy legyőzni nem tudsz egymagadban, de megállítani sincs esélyed.
- 'Átkozott féreg' – üvöltötte Ra'ashe és kezében már lendültek a kardok, hogy bevégezze Tomoyát, mikor apró szélmozgás kélt körülöttük és egy pillanatra megpillantotta az enoszukei mögött állni Navayo szellemmását. Váratlanul leengedte a kardjait – 'Nem mocskolom be veled a kardomat és a becsületedet.'

A tollas nyílvesző alig pár szívdobbanással később érkezett és rezegve állt meg Tomoya hátában. Megpróbált utána kapni, de a lábai cserbenhagyták és a korlát tövébe roskadt, abban keresett támaszt a halál elől. Az amund mellé lépett, de már nem figyelt rá. A sötét éjszakát fürkészte és a Kék Hold által beragyogott tetők rengetegét. Interest Navayo alig valamivel lejjebb, egy cserepes görbületben térdelt népének örökségével, egy visszacsapó íjjal. Látta hogy alattuk a téren nincstelen koldusok tömege gyülekezik a torony tövében.

Lehunyta a szemét és rövid meditációba kezdett. Az Ahmrit meditációval ezúttal nem távoli fajtársai felé nyúlt ki, hanem a testében lüktető vérben hagyott ősi képességeket szólította. Felidézte magában a nemes papok kasztjának tudását és segítséget kért önnön ősi közül azoktól, akik bírták a piramisok fénytelen világában való eligazodás adományát. Mikor ismét kinyitotta szemét az már azúrkéken ragyogott, függetlenül a holdtól és a Városok Városának éjszakáját fényes képekkel töltötte el neki.

- Nem állhatsz ellen a viharnek – hörögte Tomoya elgémberedő ujjakkal kapaszkodva,

- 'Magam vagyok a vihar.' – szakadt ki a válasz túlvilági hangon Ra'asheból.

A Veszett vad kijutott. Elrugaszkodott a korláttól és a mélybe zuhant, de a rukh-madár rikoltva lecsapott és ő a nyeregbe tornászta magát. Együtt emelkedtek a magasba, ahol Ra'ashe belátta az egész várost és kiszúrta a távoli tetőkön haladó alakok vékony vonalát. A sinobik a lehető legrövidebb utat választották és libasorban ugráltak tetőről tetőre az Imeko toronytól a Torozon Tavernája felé. Az amund egy üvöltéssel rúgta hátságát a gyilkosok felé.

- Repülj, hevioso! Repülj! – kurjantott vidáman Interest Navayo, amikor elsuhant fölötte a hatalmas, kiterjesztett szárnyú madár árnyéka – Mentsd meg a lányt!

19.

A Torozon Tavernájába visszatért az élet. Sokan jöttek, mikor a hír eljutott a fülükbe, hogy az idős fogadós váratlanul csodálatos módon felépült. Régen elpártolt törzsvendégekkel koccintott és harsányan kacagott, mint aki nem ágyban fekvé töltötte az elmúlt tíz év legnagyobb részét. Eve a söntés mögöl figyelte apját és egy pillanatra minden másról megfeledkezett. Csak ilyenkor, amikor magára maradt gondolataival próbálta rendezni az elmúlt napok lehetetlen eseményeit.

Egyik pillanatban vidám volt, a másikban ok nélkül boldogtalan. Gondolatai sorra, sorra visszatalálta Ra'ashe-hoz, de minden alkalommal, mintha egy falról pattannának vissza inkább más felé fordult magában. Nem tudta, hogy az atyai tiltás, az amundról feltételezett sok szörnyűség híre vagy az attól való félelme, hogy fájna neki a férfira gondolni akadályozta meg. Ekkor nem is érdekelte.

- Asszonyom, megérkezett két láda, amiket a hátsó raktárba helyezünk el – jelentette az Első Szolga.
- Tegyel belátásod szerint – vágott végig tekintetével a férfin Eve. A reggeli találkozásuk óta nem is igen akart tudomást venni a létezéséről.
- Igenis, úrnőm – hajolt meg és tűnt el a Taverna hátsó részében és Eve remélte, hogy ezzel visszazökkennek a megszokott viszonyba. Azonban mégsem hagyta nyugodni a dolog.

Apja azt állította, hogy a méreg csak pár órára adta vissza őt a világnak. Így most azon ritka alkalmak egyike tartott, amikor valaki a saját halotti torán multhat. A nap folyamán több kirurgus és boszorkánymester is járt a háznál, hogy megvizsgálják, de végül mind tehetetlenül tárta szét a kezét. Az idős Torozon mégsem bánta a dolgot. Miután a Taverna ügyeit rendben találta furdót vett és Ellena Leányainak legközelebbi szentélyében pótolta be az elmúlt tíz évet, majd visszatért.

Az este folyamán többször bátorítóan lányára mosolygott ő pedig viszonzta. Egyszer, egyszer azon kapta, hogy megint a régi regulákat ismételteti, de egy pofa ital rögtön visszahozta a pillanatba. Bármennyi haladékot kapott, mindenki biztos volt benne, hogy hajnalig nem tarthat ki. A korsók csengve ütköztek és mikor Torozont éltették, mikor pedig a gyilkos amundot átkozták. Csak a lány rezzent össze ilyenkor és gondolt a ruhája rejtékében viselt madártollra.

Balsejtelve végül alakot öltött, amikor újabb kört vitt ki tálcán a vigadozóknak. Visszatérve a söntéshez az ajtóra bámult, ahol az Első Szolga eltűnt. Vetett egy utolsó pillantást a szokatlanul vidám torra és belépett a földszinti raktárakhoz vezető folyosóra. Méregzöld ruhája suhogva törölte fel a port, mire elérte a hátsó termék egyikét, ahol az ajtó félig nyitva állt. Megközelítette és lassan betolta, de csak annyira, hogy lásson.

Látott két kisebb ládát halvány gyertyafényben és az egyikből furcsán kihajtogatódó feketeruhás emberalakot, aki addig kényelmetlenül lapult a falapok között. Hátrahőkölt, csak hogy a mellett álló Első Szolga fölényes képébe bámulhasson. A férfi mögött újabb két alak állt, hasonlatosak a bentihez.

Arcukon csak szemüket szabadon hagyó maszk, testük vonalát gondosan követő sötét szövetanyag. hátukon keresztbe négyzet alakú keresztvas lógott ki, de nem volt ideje jobban szemügyre venni őket.

- Köszönöm, hogy elfogadtad a meghívásomat Eve – somolygott az alak.
- Mi a pokol folyik itt, Első Szolga? – fakadt ki a lány és lassan hátrálva igyekezett teret nyerni.
- Még mindig van nevem, te szuka! – fogyott kia türelméből – Barátaink pedig az előőrse annak a seregnek, ami az éjszakában közeledik, hogy egyszer és mindenkorra kiirtsák a Torozon vérvonalat hacsak ...
- Mit tettél te szerencsétlen? Pusztulást hozol mindenkire! – a lány küzdőállásba helyezkedett.
- Mindenkire? Ugyan, korántsem, de az biztos, hogy a helyre majd ráfér egy kis ... felújítás miután az Arashikage végez itt mindenkivel. Meg persze át is lesz nevezve a hely és mostantól nem lesznek szívesen látottak az atyád kedvenc világcsavargó fajzatai sem. De neked nem kell osztoznod a sorsukban, elintéztem, hogyha engedelmes leszel, akkor életben maradhatsz, sőt, dolgozhatsz is majd az Új Tavernában ... mint az asszonyom.
- Őrült vagy, ezt nem fogják hagyni! – előrerúgott és a férfi összegörnyedt az ágyékát ért találattól.
- Ugyan, ki ne hagyná? – röhögött hisztérikusan az Első Szolga a földön térdelve – a haldokló apád vagy a borissza barátai? Már nincs itt az a házi szörnyeteged sem, hogy megvédjen! Ha minden igaz most szedik ízekre az Imeko toronyban. Felejtsd el!

A folyosó végében valami kattant és valaki kiáltott „Eve! Hasra!” A következő pillanatban egy kar hosszúságú és vastagságú fém számszeríjlövedék rombolt végig a sinobikon, az Első Szolga fején és állt meg Eve mögött a falat kiszakítva, aki időben lebukott. A maradványok fölött Torozon közeledett a kezében egy hatalmas shadoni páncéltörővel a kezében. Közelebb érve homályosodó tekintettel térdelt le a lánya mellé és ahogyan azt felhúzta úgy roskadt ő maga a holttestekkel teli padlóra.

- Evir napján kocsisoknak fél áron van a pálinka – hörögte, ahogy homlokát a földre támasztotta.
- Apa, apa, ne add fel most. Szükségem van rád. Egy sereg gyilkos közeledik felénk!

A raktárból kilépő utolsó sinobi döbbenetesen szemlélte társai maradványait és tanácstalanul eliramodott az egyik irányba. Mikor az ivóba lépett már elég sokan felpaprikázódtak az öreg Torozon történetén az enoszukei Tomoya család történeteire és mikor meglátták a közójuk toppant gyilkost senki sem habozott. Mentségére szóljon, hogy még két tört és egy füstbombát el tudott hajítani, mielőtt hat irányból leszárták és egy törpe fejszét állított a szemei közé.

- Eve, édes Eve. Sereg gyilkos? Hol van Ra'ashe? Csak a Halál Nagymestere segíthet.
- Nem tudom hol van apa, nem tudom hol van...
- Megmondtam már, NINCS ALKU!

20.

Sötét árny borult a tetők útvesztőjében rohanó sinobikra. A két leghátul álló orgyilkos egyszerűen eltűnt. Néhány mérföldre onnan eresztette el őket a karmos madárláb több száz láb magasan a macskakövektől. Megint ketten fej nélkül zuhantak oldalra, amikor a kémények között valami nagy tollas valami suhant végig. Ra'ashe zordan figyelte zuhanásukat, de nem volt elégedett. „Gyorsabban, sokkal gyorsabban.” Kinézett egy nagyobb orgyilkos csoportot egy kupacban és meredeken rájuk fordította a rukhot.

- Szörnyű ez az időjárás – panaszkodott a gorviki lány kísérőjének.

- Már csak pár nap és enyhülést ígérnek – nyugtatta az aszisz költő – a száraz évszak sem tarthat örökké.
- Remélem igazad lesz, Cloud – karolt bele a lány a férjiba és tovább andalogtak az úton. Pár lépés után élvezettel kezdett dorombolni és megszorította a férfi karját – mintha máris érezném az enyhet adó esőcseppeket az arcomon.
- Ez tényleg különös, Naima kisasszony – jegyezte meg Cloud és az arcát tapogatta – mintha én is éreztem volna valamit.
- Ez ... ez vér? – kérdezte a lány kinyitva szemeit és az ujjai között morzsolgatva a körülöttük hulló nedves cseppeket. Az utcán többeknek is feltűnt a szokatlan csapadék, egy asszony már sikítani is kezdett döbbenetében, egy gyerek felsírt, de a gorviki szorosabban karolta az asziszt – Milyen különleges este ... véreső.

Cserép és tégladarabok szakadtak ki a háztetőből, amikor a többszáz fontnyi gyilkos súly a sinobik közé csobbant. Csőrök és karmok, húst inat átvágó cápafogak villantak. A halálsikolyokat és a rikoltást is túlharsogta azonban egy őrült, mély hangú kacagás, ami a legnagyobb kavalkád közepéről jött. Testrészek és belek kavarogtak, minden irányból orgyilkosok özönlöttek vissza társaik megsegítésére ... mindhiába. A vér messzire fröcskölt a tetőről és ami nem, az az esőcsatornába csurgott megkerülve a semmibe bámuló, kitágult szemű emberi maradványokat.

Amikor végre úgy látszott elfogytak Ra'ashe lihegve támaszkodott véres tollú hátasa nyakára. Ragyogó kék szemével az egyre közelebb eső Taverna fényeit kutatta és a hátralévő szakaszon továbbra is előrenyomuló ellenséget. Tudomást sem véve a sérüléseiről, pedig több vértadarabja maradt széttörve a cserepek között, nyögve felküzdötte magát a nyeregbe és elhaló hangon megviselt madara fülébe súgott. 'Már csak egy utolsó nekirugaszkodást kérek tőled ...' Vér dobolt fülébe és azon keresztül is felrémlt a ragyogó kézírásokkal ékített dobozból szóló hang:

„... benned a fény képe ég. Belőlem vagy, mint gyöngy a szennyből, márvány sárból, hang a csendből. Idézlek mint ős holtakat. A kő hideg, az eső szakad, erőm apad, fejem le hull, a világnak bealkonyul. Még azt gondolom elborult aggyal, a részekre vigyáz egy angyal. Dobog a szívem, hogy rázkódom belé, remeg az ágyam, a ház ahol lakom. A város robajlik, megvonaglik, ahogy követi szörnyű pulzusom, reszketnek a tornyok, bennük ércesül a hang és megmozdul a föld. Szól minden harang.”

A sinobik megfékeztek rohamukat és vezetőjüknek gyors kézmozdulatokkal jelentették a veszteségeket. Az adta jelét megdöbbenésnek, hanem kiadta a parancsot, hogy mindet úgy csináljanak, ahogy ilyen helyzetre gyakorolták. Az orgyilkosok maradéka kétfelé ugrott a tetőn és közöttük egy őket összekötő vonal csillant. A maradék félkörben helyezkedett el más és más fedezékekben. Lélegzetvisszafojtva vártak, mikor a magasból egyre hangosabban hallatszott a szárnyzuhogás.

A két kémény között egy pillanat alatt felemelkedett a kifeszített acélháló, amikor a ház tornácánál feltűnt a lecsapni készülő rukh-madár. Lovásával együtt lett fogoly és mikor minden lehetséges irányból rárohantak a sinobik úgy tetszett esélyük sem lesz kiszabadulni a csapdából. Ra'ashe is tudta ezt és nem törődve a madár panaszos vijjogásával, amint az esélytelenül harapdálta az acélfonalat két kézre a hálót. Nem volt illúziója, hogy még az ő ereje is kevés volna a fém széttépéséhez.

Abban bízott azonban, hogy a kémények előbb engednek majd. Egy ordítással még azelőtt rántott egy nagyot, mielőtt az első gyilkosok beérték volna és bár a téglapítmény engedett, s darabokra hullva porladt szét többen a magatehetetlen amundba és a madárba mártották kardjukat. A fájdalomtól hátravetette fejét és sörénye szétterült körülötte a levegőben. Csatakos haja arcába zúdult és egy pillanatra a világ kisápadt a látómezejéből. Csak egy újabb éles fájdalom térítette magához, amikor egy erős csőr kiszakította őt a hálóból és félredobta az egyik kémény tövébe.

A rukh-madár egyedül állt szemben a megmaradt sinobikkal, félig még az acélcspdába gabalyodva. Harapásokkal és szárnya suhogtatásával igyekezett távol tartani őket, de látszott, hogy nem tarthat ki elég sokáig. Ra'ashe egy zord morgással rögzítette a két kardja markolatgombját a hevioso vért alkarvédőjéhez és csörgő hang kíséretében ádáz vigyorral rohamra indult. Még több lábnyira volt, amikor az első sinobi elvesztette a fejét, nem sokkal ezután a mellette álló mellkasán nyílt egy halálos seb és gurgulázva lehanyatlott.

A megmaradt orgyilkosok döbbenetesen meredtek a közeledő alakra, aki a Kék Hold fényében, a saját és mások vérében fürödve a megelevenedett halálként közeledett hozzájuk és csak egy legyintéssel végezte ki őket sorra egymás után. Egyikük kétségbeesetten rohamozott rá, de még csak döfőtávolságon belülre sem jutott. A maradék elképedve hátrált egészen vezetőjükig, aki egy kéményen állva figyelte karba tett kézzel Ra'ashe-t és szemével hunyorgott. Aztán meglátta.

Elúszott a felhő a hold elől és ekkor már mindannyian látták, ahogy az amund a földön maga mellett húzza a vékonyabb fűrészfogas kardjait egy –egy vékony láncsal az alkarvédőjére kötve. Az aranyláncok legalább két-háromlábnyira is eljuttatták a keze általi halált, hogy aztán engedelmesen visszatérjenek hozzá. Még két sinobi hanyatlott le iszonyatos nyílt sebbel és bőven vérezve a vezér mellől, mikor az elrugaskodott és ráállt az egyik éppen földön húzott kardra. Egyetlen mozdulattal csengve elvágta a láncot és hátrahúzódott a másik cápa fogas támadás elől.

- Nem is vártam kevesebbet a Halál Nagymesterétől. – mordult elismerően ahogyan küzdőtartásba helyezkedett sarlójával az amunddal szemben.
- 'Nem szeretek csalódást okozni' – horkantott Ra'ashe és egy legyintéssel kipróbálta utolsó ellenfele védelmét, de az állta a kihívást.
- Lassulsz és gyengülsz ... biztos annyi méreg jutott már embereim pengéjéről a szervezetedbe, hogy alig állsz a lábadon.
- Fél száz harcosod kellett, hogy lelassíts? – köpött vért maga elé meggörnyedve az amund – Tomoya halott és az Arashikage is, egyedül maradtál.
- Ahogyan te is – kezdte el lengetve a sarló markolatához kapcsolódó súlyt a sinobi – én viszont bármikor kiképezhetek egy új Arashikaget. Ameddig én élek a hagyomány is!

A belengetett súllyal arcon találta az amundot, aki megszedült és késve lendítette útjára a maga kardját. A sinobi kihasználta ezt az alkalmat és nemcsak az erőtlenül eldobott kardot tartó láncot vágta el, hanem az amund mellett teremve mélyen az oldalába vágta a sarlót. Ra'ashe felnyögött és féltérdre zuhant. Az utolsó Arashikage kitepte belőle a fegyvert és megkerülve őt a kapálózó rukh felé indult.

- Először a verebedet ölöm meg, aztán mire a saját véredben csúszva eljutsz a Tavernáig láthatod majd, hogyan végeztem el helyetted a feladatodat.
- 'Eve ...' – suttogta az amund – 'Bocsáss meg ...'

A távolodó férfi döbbenetesen fuldokolni kezdett, amikor a nyakára két oldalról egy-egy aranylánc szorult. Felemelkedett a levegőbe és a kezeit dühödten hátralökő amund felé repült. A lábai elé esett és tehetetlenül kapkodott levegőért, amikor megpillantotta a felé tartó kitátott száját. Ragadozófogak csillant szörnyű fényvel és felettük mindent betöltött a gonosz azúrkék szempár. Ez nem egy civilizált, értelmes lény arca volt. Ez egy falánk, ősi gonosz istené volt ... egy éhes vadállaté. A Kék Hold mérföldek távolára kísérte az utolsó Arashikage kétségbeesett halálsikolyát.

21.

Amikor belépett a Tavernába minden hang megszűnt. Figyelték amint széles vércsíkot és csengő láncokat húzva végigvonul a padok között és elálltak az útjából is némán. Leült egy kicsi, kerek asztalhoz a galéria árnyékában, hogy a fába karcolt szöveg felé nézzen. Halványan elmosolyodott és vérmocskos ujjával végigsimította a betűket. Az emberek elkezdtek kiszállingózni az ivóból és csak egy méregzöld ruhás nő maradt ott, aki asztalához lépve úgy érezte ez volt élete leghosszabb éjszakája.

- A söntés már bezárt. Hozhatok valamit? – kérdezte a lány elsápadt arccal.
- 'A szokásosat kérem ...' – morogta az amund maga elé, nem mert felnézni Eve-re – 'Vagy inkább egy vörös rumot. Az mindig jól esik vacsora után.'

Torozon kihozta a rendelését. Ra'ashe hálásan intett és megpróbálta megfogni a poharat, de nem sikerült. A lány leült vele szemben a kiürült Tavernában megpróbálta meglátni a tetőtől talpig vérben ázó szörnyeteggen belül azt, akivel együtt töltötte az elmúlt napokat. Az amund végül megragadta és kiitta a vörös rumot, majd lenyalta az ajkáról az ital ízét némi vérrel együtt.

- 'Gyönyörű nefer lettél. Már nem az a kislány vagy, aki annyira félt a világtól, hogy csak dal – és versszövegek soraival beszélt másokkal.' – sírontúli hang egy meggyötört tüdőből.
- Nem tudtalak elfelejteni – vallotta be magának és Ra'ashének egyszerre a lány – pedig tudom, megkértél rá.
- 'Te vagy akitől megtudom a csodára nekem is lett jogom. Köszönlek.' - minden lélegzetvétellel több vér nyomakodott ki a vértje eresztékein. Végül már elhaló hangon suttogott csak. – 'Mert képes vagyok ölni és halni, A világba végül belemarni Dühöm és bosszúm Szörnyű jelét.'
- Köszönöm, hogy visszajöttél – üvegesedtek el a lány szemei.
- 'Nem jöttem vissza' – vetette hátra mocskos sörényét az amund és bátorítóan a lányra mosolygott utoljára – 'Hazajöttem. Nem ismertem a dalaitokat, Az enyémekek régi, elveszett dalok ... de az enyémekek. Egy részem veled marad ... egy részed velem megy el. Hogy megőrijtettél, most megköszönöm.'

Álla kinyílt és szeme nyitva maradt, fehérré fakult. Karja elernyedte és mint a részegéből, úgy csúszott ki belőle az apró pohár. Eve felállt és ellépett az asztaltól, kezeit ököibe szorítva. Odakint fájdalmas rikoltás csendült, ahogy a rukh madár megérezte a láthatatlan szálak elpendülését, amik a gazdája testéhez kötötték. A lány látta a magasba emelkedő alakját és még akkor is hallotta vijjogása visszhangjait, amikor Ra'ashe mellé ült az asztalnál és fejét puhán a vállára hajtotta. Könnye az összefonódó kezükre hullottak.

Epilógus:

Tíz év telt el. A Torozon Tavernájának oldalában álló sírkertben egy kis csapat állt körbe egy névtelen márványsírt. Előbb az udvari ork arel pap hagyta el a kertet búsan horkantva, majd a bőrmaszkos sötét elf távozott, a macskaszzerű lantos bárd tőle szokatlanul csendesen iszkolt el. A két ott maradt alak közül végül a drága, nemesi ruhákat viselő férfi indult el előbb: ruháján a hímzések az értő szemek számára jól mutatták hovatartozását az alvilági hierarchiában. A déli kapu környékének nomád vérű bűnözői mind neki dolgoztak és csak egy néven ismerték őt: a Sámánkirály.

Eve Torozon még azután is ott állt, hogy mindenki más elment. Arcán az elmúlt évek és események alig hagytak nyomot. Szépségéről még mindig kobzosok költöttek verseket és kedvességének híre délre és északra egyaránt eljutott. Fekete ruhát viselt, ami mintha minden más színnél jobban állt volna neki. Szomorú szemmel hajolt le a sírhoz és helyezett el rajta egy szokatlanul nagy méretű madártollat.

Felegyenesedett és a Taverna felé tekintett. tudta, hogy munka várja bent, újabb kalandozók érkeznek hamarosan és régiiek indulnak új kalandok felé. Kezével végigsimított a hideg márványon és határozott léptekkel az udvar felé indult az oldaljárat helyett. Szemből ment be az ivóba és végignézett a gyülekezeten. Minden kalandozó, a világ minden tájáról egyszerre emelte korsóját tiszteletére. Mosolyogva biccentett a köszöntésre és belevetette magát a színes társaságba. Csak a „Világ Közepe” feliratú asztal mellett elhaladva lassított le és megtapogatta a nyakában függő talizmánt: különös anyagból készült, halántékig metszett szemű férfi faragott képmását.